

1730.

1. Bestineller, Geth. Christianus, Ord. juridici. . . Decanus: Cectori
benovolus s. p. d. (ad Reputacionem solemnem Franci Geth-
lichi Ertlich inuitat).
2. Bestineller, Geth. Christianus, Ord. juridici. . . Decanus: Cectori
benovolus s. p. d. (ad Reputacionem solemnem Franci Varisii
Kettneri inuitat)
3. Bestineller, Geth. Christianus s. Ord. juridici. . . Pro-Decanus:
Cectori benovolus s. p. d. (ad Reputacionem solemnem
Caroli Gottspredi Engelshalle inuitat)
4. Bestineller, Geth. Christianus, Ord. juridici. . . Pro-Decanus:
Cectori benovolus s. p. d. (ad Reputacionem solemnem
Franci Christophori Rockring inuitat)
5. Bestinellerus, Geth. Christianus: De iure sepulch^u ~~ment~~
2. Exempl.
6. Bestinellerus, Geth. Christianus: De eo, quod iustitiam
est circa saltationes
7. Berger, Fr. Gu. Lichius: De origine ordinis Annesi
Volleris.

8. Cellius, Christoph Ludov.: Ad audiendum orationem,
qua officium docendi juris naturalis et gentium
suscipiet, lectorum honoratum . . . iurata.
9. Cellius, Christoph Ludov.: Corporis integri robusti
et proceri privilegium ex jure Rom. imperii prole
et Saxones.
10. Dickerius, Dr. David: De non adequata emendatione
in IV. facultates divisione
11. Hanaccius, Christianus: De palma Minervae
in jurisprudentia nondum occupata ex imitatio
Lithores ad orationem solemnem . . . iurata.
12. Hallmann, Samuel Christianus: De reformatione
philosophica condendaeque literis in philosophia
symbolicis
13. Hallmann, Samuel Christianus: De reformatione
philosophica condendaeque literis in philosophia
symbolicis

- 13.^a Kirschmaier, Georg Guil: Dissertation philologica
de Pauli jurisprudentia sigillatim locum sacram
justificationis penitus elucidante
14. Kraus, Joh. Godofred, Ord. Librorum . . . Decanus:
Lectoribus omnium ordinum honorabilissimus s. p. d.
(ad Dissertationem solemnem Johannis Friderici Leub-
urgeri inserta)
15. Kraus, Joh. Godofred. Ord. jurispr. . . Pro. Decanus:
Lectoribus omnium ordinum honorabilissimus s. p. d.
Henrici Brocker.
(ad Dissertationem Christiani ⁴Wolffii Spengleri
inserta)
16. Kraus, Joh. Godofred. Ord. jurispr. . . Pro. Decanus:
17. Krausius, Jo. Godofred: De remuneratione juris ex
similitudine investiturae quaeriti
18. Krausius, Jo. Godofred: De hereditatis controversiis
pessimorum publicis
19. Leyser Augustinus: De juramento perhorrescentiale
eiusdemque non practico

- ^{a, b}
23. ^{a, b}Leyserus, Augustinus: De injusta infames iudic
gentis 28
24. Leysus, Augustinus: Flores ex humidis hortis collecti
in Angustanum compensationem operis 29
23. Mencken, Godofredus Ludovicus: De eo quod iuris est
circa subscriptionem librorum symboliceorum a iure
sacrorum imperiis principum evangelicorum depen
dentia. 30
- 23A^{ab} Mencken, Godofredus Ludovicus: De possessionis
furtive verbis vel scriptis facta. 29 repl. 31
24. Mencken, Godofredus Ludovicus: De eo, quod iuris est
circa iabstina 32
26. Reibandt, Adolphus Henr.: De statuta canonum munitivariabilis
semper Reformationis
26. Schneider, Ernestus Christianus: De causis errorum
patriarum
27. Stenkelius, Christianus Godofredus: De venenis terribus
Lis et temporaneis, quae Galli Les Pentes de Succonin
(Succonin - Pulaerken) vocant.

28. Sturmii, Gottlieb: De censu Germanico rurali et feudis
rusticorum in Saxonia Vom Bauer-Feldes und Pöthrischen
Lehns-Könige oder Schalken-Lehn.

29. Sturmii, Gottlieb: Dissertationes juridicae, quae triginta
ambrosianorum ex jure civili . . . politico . . . mensuris
exponebat.

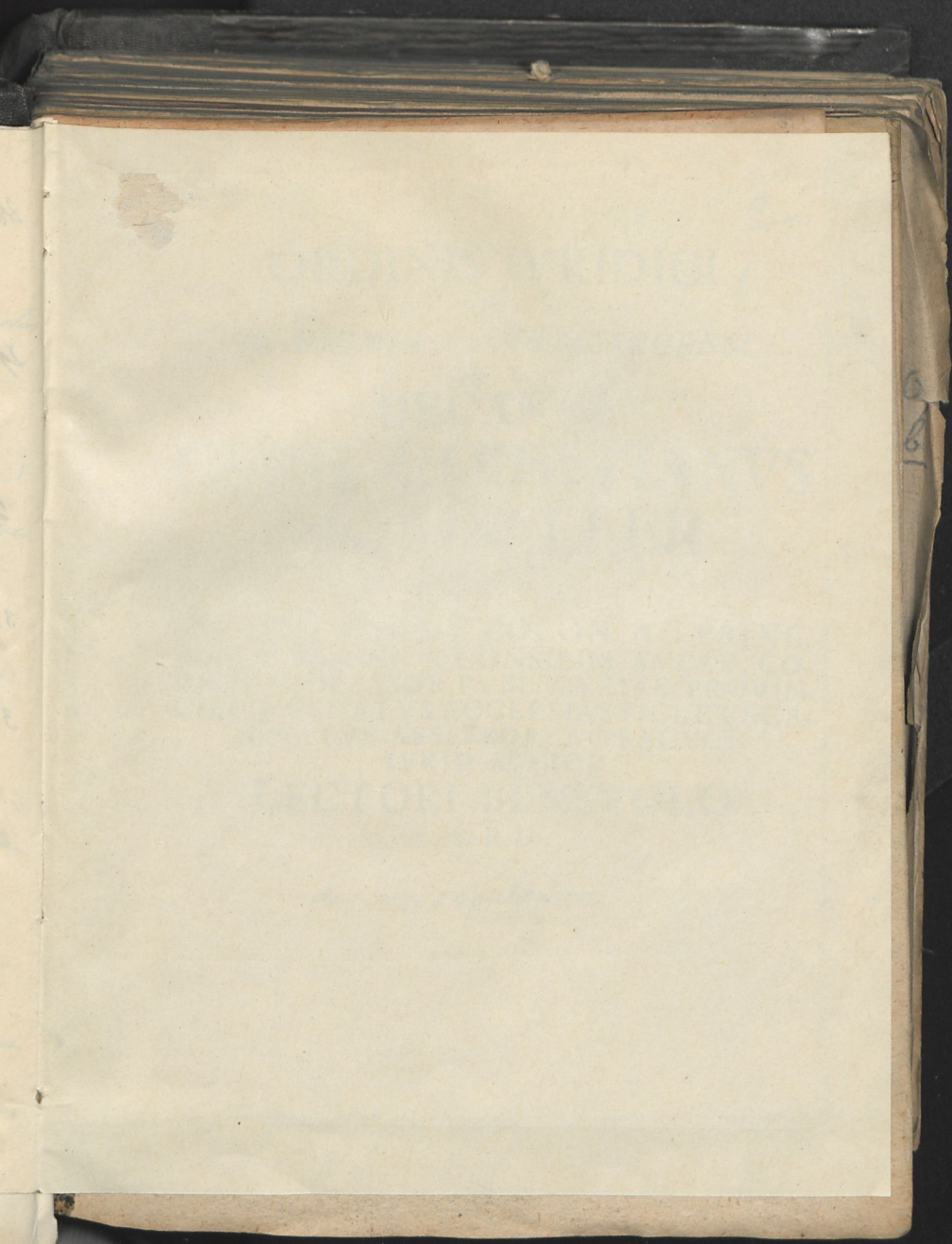
30. Vater, Christianus: De scientia et methodo medicinae
generali

31. Weidler, Fr. Fridemann: De origine et natura legum
civilium rusticorum ex jure Germanico

32. Wakenius, Franziscus: De professorum linguarum orient.
latinarum aca. Wittenberg. in philologia sacra meritis.

[Faint, illegible handwritten text in a cursive script, likely a list or account book.]

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA

DE

RENVNCIATIONE

JVRIS

EX SIMVLTANEA INVESTITVRA
QVAESITI

QVAM
CONSENSV AC DECRETO
MAGNIFICI ICTORVM ORDINIS
IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
PRAESIDE

JO. GODOFR. KRAVSIO JCTO

INSTIT. P. P. CVRIAE PROVINC. SCABIN. ET FACVLT. IVRID. VITEMB.
IYDICIY ITEM PROV. INFER. LVSAT. ASSESSORE DIGNISSIMO

PATRONO SVO DEVOTE COLENDO

PRO LICENTIA

SVMOS IN VTROQVE IURE HONORES
AC PRIVILEGIA RITE CAPESSENDI

AD DIEM XXVII. OCTOBRIS MDCCXXX.

IN AVDITORIO MAJORI

HORIS ANTE ET POST MERIDIEM CONSVETIS
PVBLICO ERVDITORVM EXAMINI

SVMITTIT
AVCTOR

CAROLVS GODOFREDVS ENGELSCHALL

J. V. CAND. REGIO-ELECTORALI CAMERAE A COMMISSIONIBVS
P. T. ACTVARIVS.

VITEMBERGAE, STANNO SCHLOMACHIANO

REINWALD
V. R. S.
EX. S. M. I. N. A. I. N. V. E. S. T. I. T. U. T. A.
Q. V. A. S. I. T. A.
I. O. G. O. T. T. K. R. A. S. I. O. I. C. O.
A. T. T. E. N. T. I. A.
S. E. N. O. N. O. R. E. S.
I. O. M. A. J. O. R. I.
C. A. S. T. R. A. L. L. I.
O. M. N. I. A. M. A. N. I. M. A. S.

ILLVSTRISSIMO
ATQVE EXCELLENTISSIMO
DOMINO
DN. VVOLDIMARO
L. B. a LÖVVENTHAL

DYGNASTAE CLIENTELARVM MV
CKENBERG, KRAVSCHIZ, GOTTSKE ET
HOLLDORFF

POTENTISSIMI POLONIARVM RE
GIS ET ELECTORIS SAXONIAE SVPREMO
AVLAE MARESCHALLO MINISTRO STA
TVS INTIMO ORDINIS ALBAE AQVILAE
EQVITI ETC.

RELIQVA

DOMINO SVO GRATIOSISSIMO.

PERILLVSTRI ATQVE EXCELLENTISSIMO²
D O M I N O
DN. GOTTLOB FRIDERICO
L. B. a GERSDORFF
DYNASTAE BARVTHI
SACRATISSIMI POLONIARVM REGIS ET
ELECTORIS SAXONIAE MINISTRO STATVS
NEC NON CONSILIARIO INTIMO.

PERILLVSTRI ATQVE EXCELLENTISSIMO
D O M I N O
DN. JOANNI ADOLPHO
A L O S
DYNASTAE HIRSTHSTENY ET
VVHNIZY
AVGVSTISSIMI POLONIARVM REGIS ET ELE
LECTORIS SAXONIAE MINISTRO STATVS CON
SILIARIO INTIMO NEC NON SVPREMO STA
BVLI REGII PRAEFECTO
DOMINIS SVIS GRATIOSIS
S.

ILLVSTRISSE B A R O
DOMINE GRATIOSISSE
PERILLVSTRES ATQVE EXCELLEN
TISSIMI DOMINI
DOMINI GRATIOSI

Non reprehenditis spero, conatûs mei fiduciam, quod
ILLVSTRISSE T V O, ac VESTRIS PER-
ILLVSTRIBVS, EXCELLENTISSIMISque
N O M I N I B V S, has qualescunque paginas inscribere,
solenniterque dicare audeam. Equidem novi, nihil eas afferre,
quod dignum sit, ut V O B I S in illa, qua splendetis dignitate, in-
ter gravissima, quibus pro Salute, tam REGIA, quam publica, in-
fudatis quotidie negotia, placere possit. Sed tamen præter ingenio-
rum VESTRORVM facultates, prudentiæque, qua inprimis emi-
netis, exquisitissimam vim, ea summa est VESTRORVM animo-
rum

rum bonitas, ut sigillatim literas, & artes, in vita optimas, comple-
ctamini, ac foveatis. Nullus itaque, hac fama excitatus, dubito, fore,
ut hocce quale quale devotissimæ mentis monumentum Sereno, ac
benigno vultu accipiatis, meque VESTRAE gratiæ olim com-
mendatum habeatis, persuasi, me ea, qua par est, animi religione,
atque industria, eo esse allaboraturum, ut VOBIS, MAECENAS-
TES, meas vivendi, agendique rationes adprobem, & perpetuo,
quoad superstes ero, existam

ILLVSTRISSIMAE TVAE

**AC PERILLVSTRIVM VESTRARVM
EXCELLENTIARVM**

*Dabam Vitemberge
d. 27. Octobr.
A. c. 16 c l e c x x x .*

Cliens humillimus

**CAROLVS GODOFREDVS
ENGELSCHALL,**

Q.D.B.V.

SECT. I.

DE

RENVNCIATIONE ET SIMVLTANEA
INVESTITVRA IN GENERE.

§. I.

Vid in explicanda renunciacionis
derivatione, enarrandisque vario-
rum ejusdem significatum mæ-
andris, si nimirum vel pro divor-
tio, & repudio L. 1. §. 2. ff. de div.
& repud. L. 17. §. f. ff. de reb. aut.
jud. poss. L. 1. C. de spons. BRISSON.
L. 16. de Verb. Signif. WIN. MORALD.
Tr. de matrim. m. de spons. renunc.

Vocabulum
RENVNCI-
ATIONIS,
quomodo
accipitur?

vel pro apparitorum, & viatorum relatione L. 40. ff. de
contr. emt. L. 1. 3. 5. ff. si mensor. PANDOLF. Lexic. L. re-
nunc., vel pro judicii definitivi actu, quo conclusio causæ
fit, auth. Jubemus in L. 9. C. de jud. GAIL. L. 1. O. 107. n. 3.
SCHWARZENTHAL Proc. Jud. L. 2. act. jud. vel pro benefi-
cii ecclesiastici resignatione L. 1. Decr. t. 9. L. 1. t. 7. in 60.
CANIS. Summ. J. C. L. 1. t. 15. CORVIN. L. 1. t. 11., vel pro
A revelata

Quid sit re-
nunciatio?

revelatione arcanorum L. 38. §. I. ff. de pœn., vel pro declaratione muneris publice collati, GELLIUS *N. A. L. 12. c. 8.*, accipitur, fuso admodum, criticoque quasi scrupulo hœreamus, non habemus. Quid enim, his præstructis, per renunciationem nostram indigitamus, facillimo cuivis patet negotio. Quippe ejusdem nomine nobis nihil aliud venit, quam juris, personæ renuncianti, comperentis, vel sine, vel pro circumstantiarum gravitate, cum auctoritate judicis, scienter, facta cessio. In quo significato, eadem, recusatio, remissio, repudiatio, resignatio, refutatio, denorant: his enim vocabulis passim, in describenda renunciatione utuntur auctores, v. SCHELLING *Tr. d. act. & Except. L. Renunc.*, MASCARD. *de prob. V. 3. concl. 1266.* Græcis ἀπόφασις, & ἀνοράγη. Germanis vero, Begebung/ Verzeihung/ Verzicht/ appellari solet. Nostro in casu, stylo I. F. C. consueto, vocem refutationis substituendam putamus; hac enim illud ipsum de renunciatione passim II. F. 14 18 24. 26. 38. 49., utitur: verum verba non adeo esse curanda autumamus, si in re solummodo conveniamus. Differentias vero harum vocum inter se rimari altius, nostri non est instituri, has sciturum remittentes ad DALLNERI *Tr. de renunc. c. 1. n. 17.* GIPHAN. *Tr. eod. c. 1.* LEVCHTII *Add. ad DALLNER. c. 1. n. 15.* aliosque plures.

Objectum e-
jus in genere
quale?

§. II. Objectum & materia hujus renunciationis, uti circa jus quodcumque, ut ita loquar, renunciabile versatur, quod in vulgari DD. regula: quodcumque est alienabile, huic quoque renunciari potest, comprehenditur, cum illa ipsa sit species alienationis STRYK *Caut. Contr. S. 1. c. 5. §. 12.*, & hinc dicatur, posse aliquem omni suo juri, sive spe, sive re competat, renunciare, L. 50. C. d. Episc. & Cler. L. 29. C. d. pact. EVERARD. *Conf. 12. n. 44.* MYNSING *Rp. 1. n. 37.* DECIAN. *V. 2. rp. 39. n. 42.*, & hæc, quæ in favorem sui data,

ta, & facta sunt, contemnere, L. 41. §. quia ff. de min. 25. an. imo juris sui persecutionem, aut futuræ perceptionis spem deteriorem reddere, L. 46. ff. d. pact. à. L. 69. ff. d. R. J.; ita nostræ, quam hisce tractare paginis, animum induximus, in specie, Jus ex simultanea investitura quæsitum, sponte vero sua in alterius favorem referatur, audit objectum. Possè enim illud ipsum jus licite, & salve referari, vel ex hoc unico colligitur, quia simultanea investitura, & ex ea Jus in feudo reale natum, eandem cum ipso feudo naturam, eandem connexionem nec non unam, eandemque operationem, & virtutem sortitur, SCHRAD. P. II. P. 9. s. 6. qu. 15. Jam vero novisti, uti relatorum & correlatorum una datur ratio, & dispositio, ita & hoc nostro in casu, ubi feudum ipsum a vasallo possè referari, II. f. 38. & 49. STRUV. *Synt.* J. F. C. 12. §. 14. HORN. *Jurisprud. F. c.* 22. §. 3. tralaticium habetur, quidni pari ratione Jus ex simultanea investitura quæsitum poterit?

§. III. Simulaneam vero investituram, universæ fere Germaniæ SCHILT. *Inst. J. F. c.* 5. §. 7. *Diff. d. Sim. inv. c.* 2. & nostris imprimis Saxonibus recepram, HORN. *c. l. c.* 12. §. 27. *Juri Comm. Feud. incognitam* ITTER. *d. F. c.* 10. §. 9. MEY. *conf.* 90. n. 126. moribus omnino introductam LVDWELL. *Synt. J. F. c.* 8. p. 56. STRUV. *c. 9.* §. 15. vulgo describunt, quod actus sit, quo dominus, vel consentiente, vel supplicante vasallo, possessore, solenni aliquem ritu, sub fidei promissione, in vasallum recipiat, eique jus quoddam reale, præsentaneum in feudo, cum jure possessoris quodammodo commune, certamque tribuat possessionem HORN. *c. l.* §. 26. STRUV. *ib.* §. 14. Ex his itaque colligimus, in quonam Jus istud nostrum partim consistat, partim quonam commodo, atque effectu fruatur. Operatur quippe, omnibus supra memoratis, observaris, certam aliquam, ut ita loqui liceat,

A 2

reali-

nostræ in
specie quale?an simul, in-
vest. juri re-
nunciari pos-
sit?Quid simul-
tanea inve-
stitura sit?-illis ob-
-ud aincit& in quo-
nam Jus ex
illa quæsi-
tum consti-
tat?

realitatem, cui possessor nullo modo præjudicare potest, ROSENTH. C. 7. concl. 48. n. 4. imo ipsam indubitam successione, Torgauisch Aussch. d. anno 1583. S. Diewel 2c. keine andre Succession / oder Lehn-Folge ist 2c. eamque talem, ut statim, possessore vasallo, fato absque liberis defuncto, actu secundo, propriaque autoritate, possessionem feudi, ita investitus, occupet, M. PIST. L. II. qu. 95. n. II. CARPZ. L. 6. rp. 115.

Potest cuilibet cedi & refutati,

§. IV. Jus itaque hoc nostrum solennitatibus adductis quæsitum, & radicum, vel, ad instar feudi, cuius extraneo, vel agnatis, & investitis simul quibuscunque cedi, ac refutati potest. Observes vero velim, renunciationem extraneo factam, suis regi, ac circumscribi terminis, in solennitate quadam, & forma extrinseca, observandis. Inde consensu domini, vasalli, ceterorumque, quorum interest, agnatorum fieri, nostri autem hic loci non esse; perquisivimus enim quodammodo istam in Dissert. nostra anno 1728. D. WERNHERO, Witemb. de *Jure simult. investitura non alienabili*, habiram, quorsum lectorem brevitatis studio, remittimus, sed illam potius, quæ agnatis ipsis, & simultanee investitis fieri solet, quantum pro exiguo ingenii modulo nobis licebit, hocce Dissertationis Inauguralis Specimine esse pertractaturos. Suppeditabimus itaque suo, ac justo ordine, præcipuas, & necessarias hujus nostræ renunciationis divisiones, has personæ renunciantes, & in quorum vel commodum, vel præjudicium huic Juri renunciatur, excipient, ulterioribus deinceps Sectionibus forma, effectus, modique revocandi, & tollendi renunciationem subsequenter, ac agmen tandem actiones, tam renuncianti, quam ipsi, ut barbare loquar, renunciatario competentes, claudent.

Ordo dissertationis hujus.

SECT.

SECT. II.

DE

RENVNCIATIONIS JVR. EX SIM. INVEST.
QVÆSITI DIVISIONIBVS.

§. I.

Prima renunciationis nostræ divisio in generalem abit, & specialem. Prior non omnia specificè exprimit, sed in genere omnibus juribus, quibus intuitu alicujus rei fruitor, valedicit, KLOCK. *Vol. 2. Cox. 84. n. 2.* DALLNER. *c. 1. c. 2.* Quid operetur nondum unum idemque DD. est suffragium. Jac. Thomingius Dec. I. n. 2. ejusmodi renunciacionem idem valere, quoad species sub genere contentas, quantum specialem expressionem, adferit. Et id quidem ex admonitione BALDI in *L. pactum dotali qu. 16. C. de Coll.* hausivisse videtur, qui renunciacionibus suggerit, ut a generalioribus sibi caveant verbis, ne si, quod Imperator in *L. f. §. f. C. de prom. effuso sermone* se jactent, in promtum incidant periculum, BORNIGN. CAVALCAN. *Dec. 5. n. 32.* His contradicunt meliore fundamento alii, regerentes, hanc vel ideo non sufficere, ubi expressione speciali opus sit, cum in illis matura nimirum mentis deliberatio, & enixa voluntas non concurrant, quæ tamen ad Jurium renunciaciones, quæ alienationis sunt species, exposcuntur, STRYK. *c. 1. §. 3.* Præterea esse renunciacionem strictæ interpretationis, *L. 27. §. 4. L. 47. §. 1. ff. de pact. CARPZOV. P. I. Dec. 58. n. 13.* & talis naturæ, ut in illa de una re ad aliam, nec de casu ad casum valide haud concludatur, BOER. *qu. 23. n. 9.* ANT. FABER. in *Cod. L. 4. t. 21. def. 15. n. 2.* neque ad incogitata, quod utique proterve fieret, & non expressa referatur, IOH. DAVTH. in *C. 2. de pact. in 6to. n. 158.* GAIL.

I. divisio in
generalem &
specialem.
Quid sit, &
operetur re-
nunciatio
generalis?

L. 2. O. 77. PRÜCKM. *Cons. 8. n. 222.* SCHVRF. *Cent. I. cons. 96.* TREVTLER. *Sel. Disp. V. I. disp. 25. th. 5.*, nec in illam, cui quis specialiter non esset renunciaturus, veniant, WESENB. *Cons. 42. n. 52.* SCHRADER. *in L. si unquam n. 19. C. de reb. don.* ergo nihil prius operari, quam cum ad rem, & causam specificatam restringatur, CRAVETT. *cons. 880. n. 18.* MENOCH. *cons. 423. n. 11.* Quod omnino æquitati, & ipsis juribus, quæ nullam cum alterius locupletari volunt injuria, & detrimento L. 206. ff. d. R. J. consentit.

an nostro in
casu proce-
dere possit?

§. II. Jam videamus, quousque hæc in renunciatione Jur. nostri simul. procedere queant. Primo intuitu videtur, hanc renunciationem generalem vel ideo hic exulare, quia huic non plura, quibus simul renunciamus, jura, sed solum in feudo quæsitum jus inest, ergo specialis potius dici mereatur. Verum expeditum esse censeo, etiam huic nostro Juri inesse plura, præsertim si plures adsint investiti, quorum non omnium in commodum, sed unius saltem, renunciatur. Hoc itaque remisso generaliter, non statim cetera, & his annexa commoda, & beneficia remissa videntur. Si itaque aliquis in favorem agnati huic Juri renunciaverit: Er begeben sich hiermit seines Rechtes / und Gerechtigkeiten etc. an dem Lehn-Guth in faveur seines Vetter's etc. non ab omni feudi successione ea propter arcendus erit, sed suæ tantum partis: præsumitur enim in dubio de ceteris agnatorum partibus non cogitasse, multo minus feudum, renunciatorio mortuo, domino, sed renuncianti, ceder. Obvenerunt hac in materia diversi, quos cernere licuit, casus, quos ad illustrandam thesin, ampliores, & fusiores quidem alias, brevissimis jam exponemus. Tene ergo: Titia, Sempronix soror feudum acquirit, sibi que fororis jam defunctæ tres filias, unumque filium, hac lege simultanee investientos curat a domino, ut æqualiter in capita succedant, & al-
ter

illustratus
casibus.
Cas. I.

ter semper in alterius parte jus aliquod radicatum, & quæsitum habeat. Vna harum sororum, in natu maximæ favorem, huic suo juri, vel circiter ita renunciat: Welle sich auch in faveur ihrer Schwester allem Recht, und Gerechtigkeit der Mitbelehnschaft an dem Guthe der Tria hiermit endl. / und ausdrücklich in bester Form Rechtens begeben haben etc. Qua facta renunciatione, hæc cujus in gratiam refutata est sim. investitura, & altera sororum, vita funguntur, solusque frater, cum renunciante superstes, ex hac renunciatione illam excludere, & solus succedere præendit, an audiendus sit, quæritur? Opponit 1) generalia verba, allem Recht, der Mitbelehnschaft an dem Guthe etc. 2) tacitam insuper in ceteris partibus, & roto omnino feudo, futuræque successionis, ex his renunciationem urget, 3) adhibitam juramenti formulam, endlichy capit, & inde, nullum amplius forori, sed soli sibi in feudo succedendi superesse jus, infert. Si, quod prius membrum spectat, supra §. I allegatas DD. hic sententias colligis, quod alterum, taciti eandem, ac expressi esse vim, L. cum quid ff. si cert. pet. GAIL. L. 1. obs. 116. n. 5. adseris, quod tertium, juramentum renunciationi, quantum generalissimæ adjectum, tantumdem operari, quantum specialem alias renunciationem, arg. L. 77. §. 23. de Leg. II. MASCARD. d. prob. V. 3. concl. 1264. n. 53. WESENB. Cons. 52. n. 24. DAVTH. c. 1. n. 75., aliisque credas, & hanc esse communem, in Jur. Can. fundatam opinionem, c. 9. X. de jurej., a qua propter religionem juramenti neutquam recedendum, quippe quod hoc casu, absque dispendio æternæ salutis servari potest, GAIL. L. 2. o. 37. n. 23. statuas, res conclamata etiam atque etiam viderur.

§. III. Attamen his altius perispectis, facillimo negotio parebit, fratrem, quod in partes suas trahat, parum, aut nihil habere. Obstant enim quod primum momentum con-

rationes dubitandi.

rationes decidendi primi momenti,

concernit, partim ea quæ §. 1. in contrarium adseruimus, partim novimus, quod in omni casu ad id, quod contrahentes fenserunt, à L. 19. ff. d. R. C. L. 9. C. d. hæc. inst. L. 17. C. de don. eorumque indicia denotant, L. 7. §. 2. de supp. leg., sit respiciendum, & quod actus agentium non ultra ipsorum intentionem L. 3. ff. d. R. C. CARPZ. P. II. D. 19. *Const. 32. n. 5.* operentur, sed potius ex causa sua principali L. II. ff. d. R. C., atque ex fine sint dijudicandi L. 3. ff. d. Furt. BARBOS. *Loc. Comm. L. I. c. 25. ax. 38.* Jam in hac renunciatione deprehendis, inter fororem alteram tantum illam esse factam, & licet ex verbis generalioribus, *der Witt-Belehnschaft*/ argui possit, illam super toto feudo, & non ejusdem tantum parte, institutam esse, quid fratri inde juris? cui exceptio, quod res sit inter alios acta, & quod renunciatio non ad alias personas, nec ad alias res, quam de quibus nominatim actum est, extendatur, CARPZ. P. II. c. 6. d. 20. *Tib. DECIAN. V. 3. Resp. 113. n. 21. TREVTL. c. 4. V. 1. d. 25.*, e diametro resistit; Cum insuper notum habeamus, quod nulli prorsus renunciatio proficit, nisi ei, vel ejus hæredibus, cui facta dicitur BALD. *in L. 24. C. d. pact. n. 1. BOER. Dec. 104. n. 3.* Qui enim juri suo renunciat, id in paciscentis tantum favorem fecisse intelligitur, eoque jus suum, quatenus de tertio agitur, salvum, integrumque retinet, *Il. DN. de WERNHER Obs. P. IV. obs. 31.* & quod tandem penitus expiret, & pro non facta habeatur, si is, in cujus favorem ista facta fuerit, jure suo, vel per mortem, vel alium casum, aut impedimentum, uti impediatur, ALEXAND. L. 3. *cons. 29. COVARRVV. P. 3. L. 6. §. 3. n. 4. d. Pact. Card. PARIS. Cons. 26. L. 3. n. 20. Dec. cons. 31. Col. 1. SCHRAD. P. X. S. 9. n. 206. p. 325.*

rat. decid. II.
momenti.

§. IV. Ex his deductis sequitur jam sua sponte, quod regula alteri momento adposita, hic male applicetur, cum expressum sit, expressam renunciationem plus valere quam tacitam,

SIMVLTANEA INVESTITVRA QVÆSITI. 9

tacitam, PH. DEC. L. 155. n. 5. ff. d. R. J. TIRAQV. in L. si nunquam n. 112. C. d. rev. don., nec quenquam casu, de quo non cogitavit, vel quem non expressit, renunciassse præsumi, JOH. OLDENDORP. Ench. Exc. contr. renunc. exc. 13. MASVER. Pr. For. t. de renunc. n. 5. Renunciationes enim jurium non præsumuntur, quia in facto consistunt, & non credibile est, quenquam suum jactare velle L. 25. ff. d. prob. c. 5. X. de renunc. arque adeo evidenter sunt probandæ, CEPHAL. Cons. 65. V. 4. n. 2. MYSING. Rp. 43. n. 38. Si præsertim alia, quam renunciacionis, capi potest conjectura, DE WERNHER Obs. P. X. o. 18. Quod omnino hoc in casu sese exerit, ubi soror quidem in favorem sororis renunciassse feudo, non æque vero tacite in fratris commodum, dicitur.

§. V. Quod vero tertium attinet momentum, cui, robur, & æs quasi triplex, per verba Eydlich adstruitur, novimus, universali DD. consensu hæc verba, eydlich / & an Eydes statt / juramenti corporalis, & obligatorii vim, ac efficaciam non habere, RAVCHB. P. 1. qu. 34. n. 16. M. PIST. V. 2. Cons. 19. qu. 22. BORCHOLT. de pact. c. 5. n. 61. ff. WESENB. Cons. 15. & 23. STRYK. c. 1. §. 17. Quoties enim juramentum actum debet corroborare, toties forma illius solennis prærequiritur, BALD. in c. 26. X. de jurej. FELIN. in c. 7. X. de test. WESENB. cons. 15. n. 63. Et id tanto magis in fœminis, quæ ad renunciaciones jurium facilius adducuntur L. f. C. de don. ant. nupt. H. PIST. L. 4. qu. 6. n. 3., & aliud insuper sit, actualiter juramentum præstare, aliud juramenti loco promittere, COLER. de Proc. Exec. P. I. c. 10. n. 241. ABEL STRASBURG. cons. 3. n. 4. quod prius in contrarium allegata Jur. Canon. dispositio innuit, & multi in Saxonia pro essentiali forma in muliere renunciante arg. P. II. Const. 35., exposcunt Doctores, v. SETSER. d. jur. L. 1. c. 16. n. 17. CARPZ. P. II. c. 16. d. 6. Quid quod demum juramenta juxta substratam

rat. decid. III.
momenti.

B

tam

tam materiam sunt interpretanda, & hinc ad alia, & non cogitata, minime extendenda; Proinde sequi putarem neque his ex verbis, renunciationem in favorem quoque fratris factam esse, redundare; neque priora momenta, sororem tam a ceteris, quam sua potissimum parte, excludere posse.

Caf. 11.

§. VI. Jam ad alterum hujusmodi generalioris renunciationis casum. Tres nimirum fratres in feudo patris unam, eandemque pro se, & filiis una suis simultaneam, investituram obtinent, ita ut hi proprio quoque facto, quasi nominatim investiti, defuncto parente, succedant. Horum natu minor, militiae, & castri deditus, reliquis fratribus vel ita jus suum tradit: *Er wolle sich auch an dem Lehn-Guthe seines Vatters/ und sonstem allem Recht/ und Ge-rechtigkeit/ so ihm te zu statten kommen möchte/ ausdrückl. und wohlbedächtig/ für sich/ u. was ihm angehe/ tezt/ und zu ewigen Zeiten/ begeben haben* &c. Jam tene, hoc peracto, 1) matrimonium renuncians contrahit, & liberos suscipit, 2) natu major, accepta partis feudi, ad se delati, æstimatione, novum acquirit feudum, fratres suos, eorumque masculos simultanee investiendos, expedit, & non multo abhinc decedit. Quæritur 1) an liberi per renunciationem patris, in feudo sint exclusi? 2) an ipse renuncians, vi verborum, *tezt/ und zu ewigen Zeiten/ ic. und sonstem* &c. quod frater anxie propugnat, in feudo fratris noviter comparato, succedere nequeat? Viderur equidem, quod priorem quæstionem spectat, filios per verba: *Für sich/ und was ihm angehe* &c. licet post renunciationem nati sint, a patre in una, eademque renuntiatione esse comprehensas, præsertim cum patremfamilias nihil magis concernat, & rangat, quam ipsi liberi, ipsaque familia: Præterea oriosa hæc clausula foret, quod naturæ pactorum repugnat, quippe ubi
verba

Rat. dubit.
quest. 1.

SIMVLTANEA INVESTITVRA QVÆSITI. 11

verba semper ita sunt interpretanda, ut effectum aliquem, & operationem fortiantur, nec superflua audiant, L. 20. §. 9. ff. d. hær. pet. *Card. TVTSCHE. T. 4. L. 1. concl. 330. n. 52.* aut si dubia sint, & varium significarum habeant, in eum, qui a prior est, intelligenda veniunt, atque ad id semper respiciendum est, ne ita capiantur, ut negotium elusorium reddatur, arg. L. 67. ff. d. R. J. de WERNHER. *Obs. P. 1. obs. 27.* hinc eorum interpretatio regulariter contra eum, qui mentem non satis expressit, facienda est, qui sibi imputare debet, quod non apertius locutus fuerit, L. 39. ff. d. pact. WESENB. *Parat. ff. b. c. BARBOS. Loc. Com. L. 60. c. 105. ax. 1.* Imo si hæc renunciati non præjudicent verba, novimus, quod liberis neque J. N. neque Civ., neque ipsis Dispositionibus Saxonice Feudalibus integrum esse dicatur, ac permissum, patris factio ut contraveniant, quin illud potius præstare teneantur, *Zorg. Ausschreib. S. dieweil aber dennoch/ daß ein Sohn etc.* Nec huc aliquid facere putamus, quod hi ipsi ex provisione primi acquirentis prima investitura comprehendantur, & ad successionem vocentur: cum tamen jus sanguinis, per quod succedunt, a parentibus habeant. *CARPZ. L. 6. Rp. 116. it. Dec. 169.* ergo non meliore, quam pater renuncians, jure uti, & ad successionem, antehac plene, & expresse renunciati adspirare queant; cum separari eos non conveniat, qui pari jure gaudent, & quos eadem æquitatis ratio conjungit L. I. §. 10. ff. de duob. reis *PHIL. MATTH. L. 2. Cons. Marp. 26. n. 18.*

§. VII. Verum, ut taceam, verba allata, was ihm an- Rat. decid. quæst. I.
 gebe/ stylo, formulaque loquendi communi, exceptionem
 potius, & limitationem parere, & indicare, quibus renun-
 cians vel id innuit, ut non ultra se ipsum, suamque perso-
 nam, conventionem extendi cupiat, obstat præmissis, I.) (1)
 quod mens & intentio, ut supra, contrahentis, & verba sint
 inspi-

inspicienda & ponderanda, quæ ubi clara, de intentione non amplius laborandum, nec ad ambiguas conjecturas recur-
recurrendum est, L. 4. ff. d. Leg. I. CRAVET. *cons.* 273. n. 7.
BARBOS. *l. c. L. 19. c. II. ax. 30.*, & si quid, posito, obscuritatis,
& ambiguitatis spirent, minimum hic sequendum L. 9. &
39. ff. d. R. C. & ita eorum instituendam interpretationem
esse novimus, ut alter contrahentium, nedum tertius, quoad
ejus fieri potest, damno afficiatur, H. PIST. *L. 3. qu. 4. n. 6.*
quidquod æquitatis regulis repugnat, & Juri & rationi con-
sentaneum non habetur, aliquem duplici ejusdem rei one-
re affici à L. 2. §. 2. ff. d. Leg. Rhod. de jact. MEV. *P. 7. Dec.*
19. quod omnino hoc in passu fieret, cum renuncians non
solum, sed liberi simul sperata successione excluderentur.

- (2) II.) Scimus, strictæ renunciacione esse interpretationem, imo
strictissimæ, DECIAN. *Cons.* 379. CARD. PARIS. *Cons.* 12. n. 65.
SCHRAD. *P. VIII. c. 5. n. 30.*, neque de persona ad personam,
neque personam renunciantem egredi CARPZ. *P. II. c. 35. d. II.*
n. 3. & hinc colligi, omnem renunciacionem regulariter esse
personalem, nisi ex circumstantiis, realem esse eam, adpareat,
STRYK. *c. l. §. 9.* & hanc tantum realem nominari, quæ verbis
expressis hæredum mentionem facit, CARPZ. *c. l.* quod præ-
fertim hoc in casu attendendum, ubi expressa horum neque
mentio sparsa, neque de matrimonio ineundo, proleque sus-
cipienda, cogitatum est. Nonentis vero nullas esse affectio-
nes, Logicorum turba quotidiana luce clamitat, & renun-
ciacionem ipsam ad non cogitata minime extendi, univer-
saliter DD. adfirmant v. WESENBECK. *cons.* 47. MENOCH.
cons. 335. DALNER. *c. l. e. 2. n. 8.* III.) Huc non facit, quod li-
beri patris factum impugnare nequeant, cum res intelligen-
da sit in terminis habilibus, si nimirum, vel ab ipso patre
in renunciacione expresse sint vocati, CEPHAL. *L. 3. c. 371.*
n. 32. KNIPSCH. *d. Fid. Fam. ill. c. 16. n. 13.* ANTON. de SAM-

MA.

M. A. *Dec. Lusat. D. 51. n. 5.* vel si juri renunciatur, quod a solo pendet patre, vel si lucrum ex hæreditate ejus ceperunt, arg. L. 14. C. d. R. V. PHIL. *Dec. cons. 184.* Hæc omnia hic non solum penitus exulant, verum etiam conficiunt, patrem in sui quidem præjudicium, non vero librorum renunciassè, sed illis potius jus saluum illasumve conservasse. Insuper IV) norum est, illos factò paterno non contravenire, qui tenorem instrumenti renunciationis, ad limites suos directi, observant, *Tr. de renunc. Cons. 9. ed. SCHILT. p. 249.* Hinc male textus Mand. Torgav. supra allegatur, quippe quod necessariam feudi, ex circumstantiarum gravitate naturam, venditionem, & ita a filiis non impugnamdam, pro fundamento habet, non æque vero promiscuam aliquam, & pro lubitu in liberorum detrimentum institutam, involuit, quod hoc in nostro omnino attendi debet casu, ubi infelicitè certe a feudo ex necessitate vendito, ad simultaneam investituram, quæ non a patre, sed a primo acquirente in liberos redundat, sponte, nihiloque urgente, renunciatam, argumentatio procederet. Quid quod expediri Juris censeant DD., quod, quemadmodum renunciatio vassalli, neque filii, neque descendentes ipsius noceat, CRAVETT. *Cons. 84. Col. 2. SCHRAD. P. X. S. IX. qu. f. n. 210.*: ita multo minus renunciatio nostri Juris præjudicium ipsis illatura sit, præsertim cum liberorum juri pater valide haud renunciare in feudis, testante Dn. de WERNHER *P. IV. o. 32.* sed generaliter potius hæres defuncti factum impugnare queat, quoties non jure hæreditario, sed proprio nititur, L. 75. ff. de Evict. L. F. C. eod. EVONRARD *L. 116. n. 19.* CRAVETT. *cons. 200. n. 7.* KNIPSCHILD. *c. l. c. II. n. 414.* BRUNNEM. *cons. 3. n. 166.* Itaque his ex momentis, neque ex patris facta renunciati-
ne, neque ex verbis adpositis, liberos a successione, vi simult. invest. ipsis deferenda, nullo modo arcendos esse putarem.

Rat. dabi-
tandi quæst.
II.

Rat. deci-
dendi,

§. VIII. Quod alteram spectat quæstionem, an scil. renuncians per verba, und sonstn it. jeßt/ und zu ewigen Zeiten/ etiam a fratris feudo, ex pecunia feudali noviter ad-
quisita, sit excludendus, videtur equidem illum juri quoque futuro, licet non per expressa, æquipollentia tamen verba, renunciassè. Jam vero notum est, quod, si verba multrum generalia, & urgentia sint, & adpareat de jure futuro in genere esse cogitatum, renunciatum ei esse præsumatur, JAC. MANDEL. *Cons. II. n. 17.* MASCARD. *d. l. concl. 1264. n. 21. J.* DAVTH. *l. c. n. 128.* Et si hæc exclusionem quoque non operentur, in aprico est, ipsum fratrem, cum in perpetuum successioni renunciaverit, simul omnibus beneficiis, quæ ejusdem intuitu ad ipsum redundant, renunciassè, per consequens feudo, ex pecunia renunciati penitus feudi, comparato, cum surrogatum succedat in locum surrogantis, L. 36. ff. de don. int. vir. & ux. L. 28. ff. de Cond. & dem. L. 28. §. I. ff. de jurej. KELLENB. *l. c. qu. 2. n. 32,* & feudum, fratris noviter emtum, non aliter considerari queat, ac si pars aliqua istius renunciati esset: jam vero qui totum absolute refutat, ex communi sententia partem quoque refutasse censetur, & quæ alia & c. Verum brevissimis hæc componemus. Ut taceamus, universali fere DD. consensu jus futurum esse irrenunciabile, v. *Vit. de CAMEAN. tr. de Claus. t. de renunc. fut. jur.* SCHVRF. *Cent. 3. c. 87.* PRÜCKM. *c. 8. n. 158.* DALLNER. *L. c. c. 16.,* & renunciationem ex se, suaque natura ad illa non extendi, SEB. MEDIC. *tr. de Reg. Jur. reg. I.* GAIL. *L. I. o. 97.* (I. Verba renunciationi adposita de præsentis tantum casu, & non ultra intentionem, & cogitata renunciantis sunt accipienda. Renunciavit enim juri suo in feudo quæsito, rebus quasi sic stantibus, quæ clausula omni renunciationi, omnibusque actibus tacite inest, BOER. *dec. 147. n. 12.* MYNSING. *Cent. 2. obs. 7.* FR. BAR. A SCHENCK *Virid.*

(1)

Virid. concl. jur. cl. 28. non æque vero iis iuribus, ac commodis, quæ ex nova plane superveniunt causa *L. 9. ff. d. transact.* SCHRAD. *P. VIII. c. 6. n. 31.* MATTH. *de Afflict. dec. 350. n. 4.* DECIAN. *V. l. rp. 3.* OLDENDORP. *d. l. ex. 15.* qualis est feudi, a fratre, novi, comparatio, atque ipsi hinc collata simultanea in illo ipso investitura. II. Nec huc aliquid facit, & trahi potest, quod surrogatum succedat in locum surrogantis; versamur enim in materia ubi pactis, & conventionibus efficiendum, ut scilicet pecunia, ex feudi parte redacta, qualitatem vel feudalem habere, vel alii feudo comparando, impendi debeat, v. HORN. *Jp. Feud. c. 4. §. 26. ff. alias enim illa feudalis non est,* CARPZ. *P. 3. c. 30. d. l.* ergo ipsi memorata regula, & cetera adplicari nequeunt, & posito, III.) hæc omnia nihil operari, notum tamen est, renuncianti ad ea regressum concedi, quæ ex facto renunciarii oriuntur, quia renunciatio nunquam ea, quæ ex facto ejus, cui renunciatur, ortum habent, includit, ROLA VALLE *Conf. 95. n. 37.* TIB. DECIAN. *V. 3. rp. 19. n. 54.* PH. DEC. *cs. 27. n. 4.* HYP. DE MARSIL. *Sing. 96.* MASCARD. *d. l. V. 3. c. 1264. n. 34.* DALLNER. *l. c. n. 78. c. 18. n. 6.* Hinc fratrem, non obstante sua renunciatione, in feudo fratris noviter adquisito, omni jure succedere posse, putamus.

§. IX. Omittimus plures hujus renunciationis casus, & ad specialem, quæ huic succedit, & qua quis in specie, serieque expressa, per omnes casus, Juri suo sese exuit, progredimur. Hac in renunciatione nostri Juris intercedente, v. g. Er wolle sich nicht nur hiermit des Rechts seiner Wittwehschaft/ und allen daherrührenden commodis, sondern auch desselben in seiner Brüder/ und Vettern/ und deren Leibes- Lehn- Erben ob Sie vor/ oder nach ihm versterben würden/ gehörige Anthteile/ für sich/ und seine Leibes Lehn- Erben/ ausdrücklich begeben/ und es auf alle folgende

(2)

(3)

an specialis
renunciatio
nostri juris,
annexa
generali ali-
quid opere-
tur?

zige / und künftige / auch nicht gedachte Vorfälle erstreckt haben / nullum est dubium, quin omni spe, ac commodo olim in feudo renunciatio privetur. An vero communi DD. opinioni, qua nimirum specialis renunciatio, annexa generali clausula, tantum operetur, quantum specifica omnium jurium allegatio, & nominatio arg. L. 4. §. 4. ff. si quis caut. in jud. DALNER. *l. c. c. 2.* STRYK. *l. c. §. 2.* hoc in passu aliquid fit tribuendum, adhuc subdubito. Pone enim, renunciasset aliquem: nicht nur seiner Mit-Belehnschaft / sondern überhaupt auch allen Lehnschaftl. Recht- und Gerechtigkeiten / und daher entstehenden commodis in Faveur seiner nächsten und übrigen Vettern / deinceps evenire, ut vel agnatus remotior, vel extraneus in feudo noviter adquisito renunciante præ ceteris simultanee investituræ expetatur, & ipsi reliquos quasi agnatos substituat, an ex hac renunciatio erit repellendus? Dices, renunciatio hanc adeo esse ex præstructis validam, ut impugnari nequeat, DECIAN. *Cons. 39. n. 59.* MATH. CUNNO. *de Pact. l. 1. c. 24.* & tantum præjudicare, quantum specialissimam CACHER. *Dec. 112. n. 11.* MASCARD. *l. c. c. 1264. n. 12.* imo illam, si de incogitatis in genere cogitari possit, & verba universaliter adfint, tunc ad eadem trahi DEC. *cs. 379. n. 9.* COLER. *l. c. P. 1. c. 10. n. 437.* DALNER. *l. c. n. 20.* Attamen cum STRYKIO *l. c.* regerimus, illos casus expressos connexionem habere debere cum non expressis, ita ut colligi possit, de his perinde cogitatum fuisse, ut hinc, quo plures speciales casus exprimentur, eo melius partibus consulatur. Generalis enim clausula aliqua, si adjecta fuerit, ad limites contractus, & ad similes, de quibus probabiliter fuit cogitatum, restringitur, nec ad graviora, & magis ardua, extenditur, WESENB. *cons. 42. n. 53.* NIC. REUSNER. *V. 2. cons. 1.* Deinde adferimus, tum demum illa generalia verba ad incogitata proferri,

Rat. dubi-
randi prop.
cas.

Rat. deci-
dendi,

ri, quando recti sermonis ratio, & paciscentium intentio id patitur, MENOCH. *cons.* 335. n. 41. & 401. n. 122. Jam qualem connexionem habent verba renunciationis hujus in feudo juris, cum hoc in alterius, de quo nunquam cogitatum fuit, quæsito? Jam qualem sermonis recti, & intentionis rationem hic elicit? Paciscitur enim de feudo quæstionis, non de alio renunciando, ergo verba, huic renunciationi adposita, non ultra hoc ipsum, & ultra limites positos, valent. LVD. BENDER *tr. de Revis. c. 36. n. ult.* Renunciavit insuper quidem omnibus ac universis commodis, successibus, & juribus, iisdem nimirum, quæ ex feudo, refutato, ad ipsum redundare, non æque vero, quæ extrorsum, absque cogitatione, ad illum pervenire possunt. Ergo non a regula paci discedere agnati, nec ad res alias, quam quibus super pactum est, extendere renunciationem, pro lubitu debent. NATTA *Cons. 63. n. 28.* CEPHAL. *cons. 21. n. 14.*? Præterea nova hic plane emergit causa, qua vero emergente, supra demonstravimus, neque specialem, neque generalem, renunciationem aliquid operari, nec, per consequens, fratrem hac in parte a feudi, hoc modo ad ipsum delati, successione, excludere posse. DALLNER. *l. c. c. 16.* Plures casus brevitaris studium, & spatium paginarum iniquum excludunt.

§. X. Altera jam nostræ renunciationis divisio succedit, ea scilicet, quæ verbis vel de præsentem, vel de futuro peragitur. Illam revera ipsam renunciationem, quæ actu debito celebratur, hanc vero promissionem aliquam de renunciando factam, nomines. Priorem satis superque novimus. In posteriori vero dispiciendum erit, an ipse paciscens, Juris inv. simult. renunciationem pro se, v. c. *Er verspreche hiermit sich seiner Mit-Belehnschaft zu begeben; an intuitu tertii cujusdam, sc. er wolle nicht nur sich des Reiches seiner Mit-Belehnschaft an dem Guthe x. für sich/ sondern auch*

II. divisio in illam, quæ verbis de præsentem, vel de futuro fit

auch seinen Bruder begeben/ und versprochen haben binnen 4. Wochen/ dessen Erläuterung/ und ratihabition anzuschaffen/promiserit. Priori casu vel simpliciter, vel repetita vice, interrogatus nimirum iterum, iterumque, vel juramento, sese esse renuaciaturum, adseruit. Simplex promissio nulla gaudebit virtute, nec pro ipsa renunciacione, casu successione interim existente, haberi poterit, PAPON, *Corp. Jur. Franc. L. 16. t. 4. art. 12.* FABER, *in Cod. L. 2. t. 3. d. 13. §. 25.* cum aliud sit pactum de faciundo, aliud ipsum factum STRYK, *c. l. §. 11.* PINELL, *ad L. 2. c. 3. n. 21. C. de usu vend.* VVLTEI, *Cons. Marp. 24. n. 14. V. 2.* DALLNER, *c. 17. n. 11. 12.* nisi acceptata fuerit, tunc enim promittentem efficaciter obligari, tradunt STRYK, *c. l. MYNSING. rp. 1. n. 56.* DE WERNHER *Obs. P. I. o. 182. n. 7.* Geminata vero, cum magis enixam, & deliberatam renunciandi voluntatem demonstret, omnemque non factæ acceptationis præsumtionem tollat, ac factam in se quasi renunciacionem comprehendit, pluris utique, ac si una sola facta sit, operabitur, nec promittenti regressum, sed efficaciorum, cui illa est promissa, actionem producet, CACHERAN, *Dec. 29. n. 16.* MASCARD, *l. c. n. 48.* ROTAVALL, *Cons. 28. n. 42.* Licet & hoc in passu, expressam acceptationem accedere debere, non inique sit statuendum. Optime vero rem agi putant, si promittens hanc ipsam renunciandi intentionem juramento corroboret, tunc enim illam ipsam revera pro renunciacione ipsa jactant, BALD, *in L. 3. C. de Cod. qu. 18.* COVARR, *in c. 2. d. Pact. in oto n. 3. P. III.* KELLENB, *l. c. qu. 8. n. 8.* CRAVETT, *cons. 12. n. 2.* Juramento enim vim expressæ, & realis renunciacionis arg. c. 9. X. de jurej. L. I. C. si adv. vend. tribuunt BERLICH, *P. II, concl. 21. n. 23.* CARPZOV, *P. II. c. 17. def. 5. n. 7.* Putarem vero, juramentum non omnino efficere

Quid si promiserit aliquis renunc. simpliciter, an teneatur?

Quid si geminata vice?

Quid si juramento,

cere renunciationem; effectus enim hic, quem jurjurando tribuunt, non est novus, & peculiaris, qui per illud demum producat, sed ei jam antea existenti majorem tantum vim, & arctius aliquod vinculum superaddit, v. *III. DN. DE WERNHER Obs. p. IV. o. 15. n. 162. ff. p. 382.* Hinc quidem ex juramento promittens ad renunciationem obligatur, quam si contumax non facit, judex demum pro facta in contumaciam pronunciare, *JOH. SCHILT. in Not. ad Kellenb. qu. 8.* ipsa vero renunciatio ea propter dici, non poterit.

§. II. Hac occasione in quaestionem incidimus, brevissimis expediendam, si quis alteri juris sui in feudo renunciationem simpliciter promiserit, alteri deinceps jurato, prior, an vero posterior promissio effectum sortiarur? Si hæc, quam præced. §. adduximus, firmo DD. sententia talo stat, qua nimirum jurata promissio pro ipsa reputatur renunciatione, posterior, quæ jam actum secundum absolvit, priori omnino, quæ in primo adhuc subsistit, merito anteponenda videtur. Verum hæc male coherere, & ultra æquitatem juramenti mihi sapere videntur. Novimus enim, actus, qui ob internum aliquod vitium, quo laborant, obligationem respunt, per jusjurandum non convalescere, quippe alias juramento per se obligatio tribuenda esset, quod naturæ illius repugnat, *DE WERNHER Obs. c. n. 165.* Introducta enim juramenta sunt, ut robur per ea licita inter homines accipiant negotia, non vero ut vinculum iniquitatis sint *L. 7. ff. d. pact. L. 5. C. d. leg. L. 42. C. de transact. OLDENDORP. c. 1. ex. II. GAIL. L. 2. obs. 59. WESENB. cons. 23. n. 18. TREVTL. v. II. disp. 21. tb. 2. v. 1. d. 6. tb. 7. DALLNER. l. c. c. 4. n. 13. ZIEGLER. Not. ad Grot. L. II. c. 13. §. 7.* Quod præfertim in casu proposito animadvertis, ubi negotium, cui adcessit jusjurandum, non amplius licitum integrumque dici potest, ergo posterior obligatio, quamvis hoc confirma-

Si quis aliter simpliciter alteri jurjurando renunciationem simult. jur. sit promissa, quis anteponendus est?

ra, nulla erit. Non enim vim destructivam habet jusjurandum, adeoque nec obligationem ante existentem potest tollere. ROBERT. SANDERS. *de Jur. prom. obl. Præl. 2. §. 11.* Promissor itaque, quod sentit ZIEGLERVS *all. loc. §. 8.* casu priori ad renunciationem, posteriori vero ad interesse præstandum, obligatus erit.

Quid obtinet, si quis intuitu alterius renunciationem promiserit?

§. XII. Si alterius intuitu promiserit aliquis Jur. simult. renunciationem, nisi id rari habuerit, nihil omnino hac ipsa erit actum. Alienum enim jus manet irrenunciabile, quippe privatorum actiones non lædunt jus ceterorum L. 3. pr. ff. de transact. L. 27. ff. de pact. L. I. C. si res int. al. act. VITAL. DE CAMBAN. *tr. claus. cl. renunc. in pr.* KLOCK. *V. I. cons. 6. n. 230.* TIRAQV. *in L. si nunquam pr. n. 88. C. de rev. dom.* DALLNER. *l. c. c. 14. n. 1.* & hæc regula adeo procedit, ut alterius juri renunciari nequeat, quamvis idem jus, & causam a renunciante habeat, MYNSING. *l. c. n. 10.* TIRAQV. *l. c. n. 89.* Quoties enim renunciantis jus, & alterius separari potest, renunciatio quantum ad renunciantis, non etiam tertii, præjudicium valet. MATTH. CYN. *de Pact. L. 1. c. 16. n. 133.* DECIAN. *V. 2. rp. 39.* OLDEND. *l. c. ex.*

Promissor an ad interesse teneatur?

30. Quæritur vero an promissor ad id, quod, fratrem renunciassè, interest, teneatur? Regulariter alieni facti promissio non tenet, §. 3. J. de inut. stip. L. 38. pr. ff. de V. O. Verum si quis & curaturum se, & effecturum, ut tertius hoc vel illud faciat, spondit, c. §. 3. omnino teneri videtur. Ast & tunc ulterius non est adstringendus, quam ut omni contentione, & diligentia, tale quid efficere, satagat, & si adhibitum a se ostendat operam, obligationem in se susceptam explevisse censendus est, L. 2. §. 1. ff. si quis caut. L. 10. §. 1. & 2. ff. ad L. Rhod. DN. DE WERNHER *Obs. P. I. o. 31.* Cautelam Strykianam c. 4. §. 13. hoc passu utilem fore opinor, ut pœnæ loco ejusmodi renunciationi aliquid adjiciatur. Sic enim

enim sub pœna valebit alieni juris renunciatio non hoc effectu, ut alter jure suo excludatur, sed hoc, ut si alter hoc jure egerit, ipsi ad pœnam agendi licentia competat.

§. XIII. Jam tertia renunciationis nostræ occurrit divisio, illa nimirum, quæ in voluntariam fit, & necessariam. Illa libera renunciantis voluntate, & consensu absolvitur, quod pluribus infra. Hæc vero quodammodo coacte, vel ex legis necessitate, vel pacti præcedentis, vel statuti, vel consuetudinis jussu proficiscitur. Insignia prioris exempla sunt illa, quæ urgente nonnunquam casu, Mandatum Elect. Torgaviense de anno 1533. in fine §. Welcher gestalt die agnaten ꝛc. præbet, cujus vero ipsa recensuisse verba, paginæ iniquitas vix ferre potest. Utraque de minorenni, vel remotiori in investitura, vel cum ceteris agnatis simul investito, agunt, qui cum beneficio restitutionis in integrum, ex facto curatorum juvetur, hoc Mandato sancitur, ut nimirum, si ob urgentem necessitatem vasallus, in cujus feudo simultanea gaudet minor investitura, feudum alienet, ceterique, vel ad minimum duo proximiores, vel quatuor remotiores, consentiant agnati, & re perspecta, minorennis nostri agnati, vel alii consanguinei, quoque cum curatore, id ratihabebant, is hoc casu simultaneum jus suum perdat, neque majorennis factus illud revocare, & feudum retrahere possit. Idem Ordin. Proc. Sax. Recogn. t. 40 §. 3v. da hingegen ꝛc. in casu, si feudum fuerit sub hasta venditum, confirmat. Eandem juris simul. necessariam renunciationem pactum vasalli cum simultanea investitis de libere scilicet alienando feudo, initum, operatur. Hoc si fit necessario omni beneficio, quo simultaneæ intuitu investituræ gaudent, abstinere coguntur. Hæc ex Const. 45. P II. luculentius colliges: Wann denn jemand sein Lehn Gut/ daran ein ander die gesainte Hand hat ꝛc. es hätte denn der/ so sie hat/

C 3

III. divisio in voluntariam, & necessariam quomodo necessaria fiat? Exempla hujus ren. quæ lege cogente fit?

Exempla, quæ pacto præcedente fieri solet,

in

in solche Veränderung Krafft/ eines vorhergehenden Pacts, Verschreibung/ revers, und sonst hernach gewilliget re. Patrem imponunt renunciandi necessitatem pacta sic dicta gentilitia, quæ hodie plerisque in familiis illi. stribus deprehendimus, quorum virtute, filiæ a patre, vel reliquis agnatis dotatæ Juri, quod in feudo avito, vel paterno habent, renunciare coguntur. BREVLÆVS *de renunc. recept. mor. modoque Caus. 4. §. 5.* BETSIVS *de stat. pact. & consuet. fam. ill. & nob. c. 4. §. 21. ff.* Idem operatur ex supra deductis promissio renunciationis juramento corroborata; hoc enim adjectum pactum, ejusdemque vinculum, & obligationem quasi duplicat, & efficit, ut promissor ad promissam renunciationem cogi, ac compelli queat. LVD. SCHRAD. *P. 10. S. 19. n. 76.* Tandem statutum, vel consuetudo juri in feudo quæsito renunciare jubent, & id quidem rursus a filiabus, & fœminis maxime, quod universæ Germaniæ receptum dicunt BETS. *c. 1. c. 5. & 8. §. 24.* LYMNÆ. *J. P. L. 6. c. 3.* CASP. a LERCH. *de ord. eqv. fund. 2. sum. 59.* KELLENB. *qu. 10. n. f. & 42. n. 66.* JACOB. OMPHAL. *Civ. Pol. L. I. c. 11. n. 27.* GREG. ROLBACH. *illustr. masc. fœm. certam. in preclud. n. 49.* VULTEJ. *Cons. MARPVRG. Cons. 29. n. 66.* SCHILT. *de ren. T. 11. p. 388.*, jam vero fusius rimari nostri non est instituti, ipsa enim hac in parte statuta, & consuetudines nosse juvabit.

Ex. ren. quæ
statuto, vel
consuetudi-
ne jubente
ut.

IV. divisio
in puram ab-
solutam, &
in conditio-
nalem, tem-
poralem, &
restrictivam
Quid utra-
que audiat?

§. XIV. Has memoratas tenus hac divisiones excipit illa absoluta, pura, & perpetua, & quæ conditionalis, temporalis, & restrictiva, appellatur. Coincidunt fere invicem, & ne nimia prolixitate reliquis capitibus præjudicium inferamus, has jam conjungimus. Prior itaque simplicem, perpetuumque renunciandi animum proponit, ac omnimodam Juris sui abdicationem verbis expressis, puris, iisque haud captiosis, factam involvit. Posterior vero in conditione,

ditione, restrictione, & reservatione, vel certi temporis, vel certæ personæ, cujus in favorem fit renunciatio, sese fundat, & hinc, quod facile colliges, tacitam semper conditionem, si hoc vel illud fit, & ita existit, sub se continere videtur. Harum renunciationum vel ex his exempla vides: Exempla posterioris casus I. renunc. conditionalis
 Conditionalis sc. Solte er auch binnen 3. Jahren von seinen Reisen nicht zurückkommen / und ein Unfall indessen geschehen / so will er sich förmlich so dann seines an dem Lehn-Guthe N. erhaltenen Rechtes der Mit-Belehnschaft begeben haben; temporalis vero: Er begeben sich seines Rechtes der Mit-Belehnschaft in faveur seines Bruders / jedoch mit diesem Vorbehalt / daß er renunciant, wo binnen 10. Jahren von seinem Bruder keine Lehns-Erben erfolgen sollten / an diese Verzicht / wie auch seine Erben nicht gebunden / und ferner gehalten seyn sollen / reservativæ tandem & restrictivæ: Er begeben sich bis auf den letzten seiner Brüder / da derselbige ohne männlichen Lehns-Erben abgehen sollte seines Rechtes der Mit-Belehnschaft cas. II. temporalis, cas. III. reservationæ *re. bis auf ledigen Unfall re. Primo, ac secundo casu, existente conditione, vel temporali reservatione, nihil hic resolutionem renunciationis remorari vides: Cessante enim causa, cessat effectus, §. sub conditione J. d. V. O. L. 8. & 36. ff. si cert. pet. RAVENB. qu. 38. n. 6.* Sin vero utraque deficiunt, tunc renunciatus, & ejus descendentes tamdiu exclusi censentur, quamdiu renunciatarii, & eorum masculi supervivunt.

§ XV. Tertius vero casus, si impugnetur, incerti quid, & contradictorii spirat. Videtur enim renunciatus restrictionem ad solum ultimum fratrem direxisse, & hoc absque prole feudali mortuo, jus suum reviviscere debere voluisse. Principaliter enim in conditionibus verba sunt consideranda, & prout verbis conceptæ sunt, implendæ L. 44. & 53. ff. cas. III. pro, & contra resolutur, rat. dubitandi

rat. decid.

53. ff. de Cond. Constituunt quippe formam RVIN. *cons. 55. n. 6. V. l.* qua non servata, actus corrui, DEC. *Cons. 542. n. 7.* CARD. PARIS. *V. 2. cons. 22. n. 8.* At aperte hoc ipsum intentioni ac renunciantis menti refragatur, quæ tamen potissimum in conditionibus obtinet, L. 19. p. 2. ff. de cond., & sensum magis, quam verba amplecti vult, L. 104. ff. de Leg. I. Hanc si inspicias accurate, nihil aliud a renunciante actum fuisse credimus, quam quod, si nullus extiterit amplius masculus, & ultimus quoque frater absque masculis decesserit, dum demum sibi successionis jus integrum esse velit. Hinc inde nihil commodi capier, si ultimus prius decesserit frater, & reliquorum masculi adhuc extent, cui enim in favorem unius fratrum renunciavit, id reliquis itidem prodest, MENOCH *cons. 197. n. 79.* BOER. *dec. 184. n. 3.* e contra nullum quoque inde sentier præjudicium, si quidem frater ultimus liberos susceperit, hi vero ante obitum illius decesserint, cum expeditum sit, eum cum liberis, quos vivus amisit, fato fungi, non esse intelligendum L. ex fact. ff. ad Sct. Trebell. pluribus hunc casum eruit, ac discutit KELLENBENZ. *qu. 18. de. tr.* ANDR. FROMMAN. *in. Diss. de exist. cond. pact. ren. her. reservo. §. 28. n. 7.*

Quid altera
formula re-
servativa o-
peretur?

§. XVI. Eandem fere sortitur altera nostra formula virtutem. Complectitur enim æque masculos defunctorum fratrum, quamdiu suspersunt, cum hi ipsi jus defunctorum continuare dicantur. Hinc GRASSIVS *in Tr. sententiarum qu. 15. n. 2. f.* recte sentit, esse ejusmodi reservationis eundem effectum, ac ejus, si sine masculis frater vita fungatur: Egregie hunc quoque casum explicuit KELLENBENZ. *qu. 19. c. l.* Huic interim formulæ aliquid esse dandum, si renunciando renuncians, einen ledigen Anfall / sibi reservaverit, vel ex his autumarem, quodposito vocabulo, einen / non omni-

an form. bis
auf einen le-
digen Anfall
aliquid dan-
dum?

omnimodam per omnes masculos, qualem in præcedenti, sed restrictivam aliquam sui exclusionem intenderit. Quod si enim ex vero similibus conjecturis, qualitate proferentis, & materia subjecti mens & voluntas hominis potissimum cognoscatur, L. II. ff. de cond. L. II. ff. de test. §. f. L. 46. ff. de Cond. & dem. C. 9. §. ex prom. X. de prob. Bvrs. V. I. c. 5. n. 5. GRÆV. Cons. 308. n. 7. ANCHOR. Cons. 297. n. 9., id hoc potissimum in casu erit observandum, cum semper, esse strictissimæ interpretationis renunciaciones, accedat. Itaque si alteruter fratrum & agnatorum sine masculis obiit, renunciantem admitti posse, & debere, nulli dubitamus. Vtraque vero formula, uni tantum fratrum in renunciacione adjecta, reliquis vix proderit; Cum negotium renunciacionem, non personas, egredi, & limitaram causam limitatum æque effectum producere, noverimus. CRAVETT. Cons. 62. §. 170. n. 8. FROMMAN. d. diff. §. 50.

§. XVII. Jam illa Juris nostri renunciati sese sistit divisio, qua vel sine, vel cum juramento peragitur renunciatio. Priorem hætenus satis perpendimus. Posteriolem vero C. 2. de Pact. in 6to confirmamus. Quid hæc involvat, facile colligis; Cum enim religiosa quadam asseveratione fiat, qua DEVS, ceu vindex, judex, & testis ad firmandam nostram fidem interponitur, BOGER. *Class. 5. disp. 3. tb. 2. OBRECHT. tract. de jur. cal. c. I. n. 7. MINDAN. Part. dial. L. 2. c. 6.* firmiorem omnino obligationem inducit. Huic juratæ renunciacioni, secundum Germaniæ receptum morem illam sub fidei promissione, bey Fürstl./ Gräfl./ Adel. Ehren/ Trauen/ und Glauben/ inter illustres potissimum personas æquiparari, & quasi juramentum vocari, adeo, ut interpositio fidei talium personarum tantum, quantum alias juramentum corporale operetur, testes sunt, MYNSING. *Cent. I. qu. 53. COLER l. c. P. I. c. 10. n. 247. KIRCHOV. Comm. opin. Cent. 4. concl. 43. KELLENBENZ. l. c. qu. 3., qui ex instituto*

V. divisio, in juratam & non juratam.

Quid formulæ bey Adel. Ehren.

D

stitutio

stituto hoc ipsum pertractat. Dissentiunt quidem REVSN. L. 4. Dec. 12. n. 30. SETSER. L. 1. de Juram. c. 16. n. 3. GREV. L. 2. concl. 59. n. 18. H. PISTOR. L. 14. qu. 6. n. 2., adferentes, deficere in ejusmodi renunciacione formam juramenti essentialem. Verum nihil prohibet, quo minus ejusmodi promissionibus, renunciacioni adjectis, effectus Civilis juramenti tribuatur. BACCHOV. ad Treutl. V. I. disp. 21. th. 1. CARPZ. P. 11. c. 16. d. 5. BERLICH. P. 11. c. 21. n. 36. WEHNER. Obs. Pract. L. 6. f. 55. v. Angeloben / quod in causa Baden / contra Baden post gravem disputationem in Camera Imperiali pronunciatum esse meminit LAVT. Colleg. Pract. Th. 1. n. 26. p. 799. Eandem virtutem nonnullis in locis, consuetudine ita jubente, verba: an Eydē: statt / bey seiner Seelen / bey dem Wert der ewigen Wahrheit / bey GOTT / und seiner Seelen Seeligkeit fortiri, adferunt, RAVCH. P. 11. qu. 2. ZANGER. de Except. P. 3. c. 11. n. 192., MEV. L. 1. dec. 46. SCHILT. Exerc. ad ff. Ex. 23. §. 24. LAVT. tr. syn. de jur. §. 1. n. 22. Verbis vero, bey Cavalier: Parole / so wahr ich ehrllich bin / omnem efficaciam, sed minus recte, denegant, STRYK. l. c. S. 2. c. 6. §. 11. MENCCK. Tr. Syn. ff. de jur. Quanquam in Saxonia pro simplici tantum promissione hæc omnia æstimari adferunt CARPZOV. l. c. LAVT. l. c. Melius itaque consulitur partibus, si renunciacioni consueta juramenti formula apponatur, hæc enim juramenti, simpliciti licet, veri tamen, effectu gaudet. v. CARPZOV. P. 11. c. 15. d. 5. it. DN. DE WERNHER. P. IV. obs. 151. p. 376.

an Eydē:
fiat aliæque
operentur?

VI. divisio in
expressam, &
tacitam

§. XVIII. Harum tandem nostræ renunciacionis divisionum agmen claudit illa, quæ expressa, & tacita nominatur. Expressa verbis clavis, & ad renunciacionem inducendum aptis fit, PRÜCKM. c. 8. n. 115. DALLNER. l. c. o. 3. 2. Exempla ejusdem hactenus vidimus. Tacita vero per actus, qui illam necessario significant, & inferunt, absolvitur. MENOCH. Cons. 78. n. 5. ENENCKEL. de priv. L. 3. c. 15. n. 3. Disputant

sputant autem inter se DD. adhuc, an talis modi tacita re-
 nunciatio, Germ. eine stillschweigende Begebung seines
 Rechtes/ jure dari dicatur. Obstare putant, L. 8. §. 1. ff. de
 Proc. L. 5. ff. de S. P. V. L. 45. §. pen. ff. de R. N. L. 48. §. 3. ff.
 de furt. MENOCH. L. 2. Præf. 74. L. 3. Præf. 42. n. 24. MASCARD.
 Concl. 1218. n. 30. 31. WISSENB. ad L. 142. ff. de R. J. CARPZ.
 L. 6. t. 10. Rp. 191. aliique, quos copiose collegerunt, CARD.
 TVSCH. T. 8. concl. 3. l. t. ARN. DE REGGER. Thes. verb.
 Tacere. n. 44. Renunciatio enim est quædam donatio, L.
 28. §. 2. ff. de pact., ac alienatio, L. 34. ff. de A. O. ergo cum
 præjudicialis maxime sit, & nostro nos jure priver, L. 1. §.
 qui semel ff. d. Succ. Edict. L. 60. ff. de Evict. illam non dari
 in jure viderur L. 25. ff. d. Prob. L. 24. §. 1. ff. de pignor.
 act. TIRAQV. in L. si unquam præf. n. 128. f. C. de rev. don.
 Tr. de Jure primog. qu. 25. n. 2. Verum omnes hæc objectio-
 nes tantæ non sunt, ut quotidianæ experientiæ, & existentia
 hujusmodi creberrimæ renunciacionis remoram injiciant,
 hinc solide eos confutavit P. PECKING. Com. ad R. 7. in 6to.
 reg. 43. 44. D. REICHELM. Diff. 1693. Lips. hab. de Juris tacita
 renunciacione §. 4. ff. Quid enim tacitam hanc juris ex si-
 mult. invest. quæsitæ renunciacionem convellat? si vel actus
 concurrunt positivi, sufficientibus subnixi conjecturis, con-
 sensus permissivus, facta omissionis, & commissionis, pa-
 rientia, contumacia, taciturnitas temporis, & id genus alia.
 Nostræ frequentissima saltem enarrabimus exempla, ex
 quibus deinceps cetera, quæ largo quotidie obveniunt ca-
 talogo, facili opera dignoscere, ac dijudicare poteris. Vel
 enim quis renunciacionem simpliciter promissit, & tunc
 cum ad ipsam devolvitur successio, tacet, nec jure suo uti-
 tur, sed agnatum, cui renunciare promissit, quiete, & sine
 contradictione feudum occupare finit. Hæc ipsa promissio,
 & taciturnitas cum actu aliquo, juris antea in feudo
 quæsitæ fat luculentam inferunt remissionem, MYNSING.

an tacita de-
tur jur. re-
nunciatio?

Resp. ad ob-
jectiones.

Exempla no-
stri casus

(1.)

- ress. 50. n. 9.* MASCARD. *l. c. V. 3. c. 1262. n. 34.* Cum nihil utique interfit, utrum quis actum plane non gesserit, an per eundem juri suo quæsitio renunciaverit, L. 3. f. L. 4. ff. de bon. poss. BARBOS. *l. c. L. 16. c. 40. ax. 25.* Vel per longum tempus, sciens, successionem sibi in feudo, vi simult. investituræ esse delatam, tacet, quod jure nostro feud. com. ad 30. annos extenditur II. F. 26. & 87. v. T. I. Leg. GRINWALDI *de XXX. ann. usuc.* ASTVLPH. T. IX. *de præscr.*, quo & jus Saxonicum trahit SCHRAD. *L. V. § 4. n. 18.* art. 29. L. I. LR. Saltem ad allodialia, non æque vero feudalia adstringens, cui arg. Const. 50. P. II. meliore fundamento contradicunt CARPZOV. *P. II. C. 4. d. 16. L. I. Rp. 84. n. 23.* HORN. *c. 11. § 4.* Hinc illam taciturnitatem, involvere juris sui refutationem, per præscriptionem scilicet, vides; & hæc lapsu temporum inducta renunciatio plus virium habet, quam expressa, P. PECKING. *de Jur. sst. c. 37. n. 1.* DALLNER *c. l. c. 3. n. 18. § 58.*
- (3.) Vel relicta sibi optione ab agnato, an bona allodialia, an vero feudum occupare, & hoc ceteris remittere malit: Si illa eligit, hoc refusasse censetur, arg. L. 12. §. 1. ff. de inoff. test. NIC. EVERARD. *Cons. 12. n. 36.* CRAVETT. *Cons. 108. n. 6. § 626. n. 17.* Vel sibi, divisione facta, jus simult. invest. in feudo, vi Const. 45. P. II. non reservat, tunc excidit illo tacita quasi voluntate, quia per divisionem, jus in feudo, eadem Constitutione fractum dicitur HORN. *c. 15. §. 18.* Reliquos casus ex factis declarativis hujus, vel illius jus suum ita remittentis, colliges.

an quis re-
nunciationis
tacite objec-
tione a feudo
di succ. arce-
ri queat, qui
post longum
tempus ne-
glectæ reno-

§. XIX Jam vero quæritur, an is, qui sciens tempus imperandæ renovationis præterlabi passus est, & hac ex ratione jure suo a domino privatur, deinceps autem post longum temporis tractum restitutionem impetrat, a ceteris agnatis, exceptione hujus renunciationis a successione arceri queat. Negatur. Hæc enim quæ gesta sunt, non hos ipsos, sed dominum, ejusdemque vasallum, spectant, ut pore cum

cum quibus nihil prorsus hic intercedit negotii. Si ergo dominus negligentiam vasallo condonare, eique suum restituere jus velit, liberum hoc ipsi omnino, integrumque erit, cum feudum non ad agnatos, sed ad ipsum perveniat. II. F. 24. §. fin. 37. 55. 40. VVLTEJ. *I. de feud. c. ii. n. 147. c. 15. §. 14.* minime vero jus hunc, quem ipse non excludit, excludere. Et id idem tacite quoque potest facere dominus, si nimirum vasallum, culpa sua successionem regulariter perditam sine contradictione occupari sinit. v. JOH. SCHONER. *Disp. feud. L. I. d. 10. tb. 142.* ROSENTH. *Syn. J. F. c. 10. cl. 89.* VVLTEJ. *L. I. c. II. n. 61.* SCHRAD. *P. II. P. 9. T. 14. n. 23.* Poterant itaque vel exceptione, vel explicatione, quod res sit inter alios acta, & jus tertii non concernat, item deficientis præsumptionis, & probationis a limine judicii repelli. Renunciations enim jurium non præsumuntur, sed liquido exactis sunt probandæ. v. DN. DE WERNH. *P. IX. obs. 18.*

variationis re-
stitutionem
impetravit?

SECT. III.

DE

PERSONIS RENVNCIANTIBVS, ET IN
QVORVM FAVOREM, VEL PRÆJVDICI-
VM JVR. SIM. RENVNCIATVR?

§. I.

His jam expeditis, ad personas, qui Juri suo simultaneo vel ipsi, vel eorum loco alii renunciant, & renunciare possunt, nec non ad disquisitionem, quibus ista profit renunciatis, aut, obsit, progredimur. In genere quidem dicitur, quemlibet suo juri renunciare posse, ult. C. de pact. L. 41. ff. de min. 25. an. arg. L. 69. f. d. R. J. DALLNER. *c. 1. c. 6.* Verum in terminis habilibus hæc sunt accipienda, si nimirum renunciandi facultatem habeat. Hinc gene-

Quales per-
sonæ renun-
ciare suo juri
sim. possunt?

D 3

raliter

raliter observatur; illum, cui donandi, vel alienandi non competit potestas, renunciandi quoque facultate esse exclusum, STRYK. *c. l.* §. ratio in promptu hæc est. Quia renunciatio species audit donationis, CARPZ. *P. II. c. 46. d. 12. n. 8.* BORELL. *cons. 4. n. 24.* WESENB. *cons. 42. n. 55.* hæc vero præsupponit aliquam alienationem, DALLNER. *c. l. c. 5. §. 15.* quæ omnem actum, per quem dominium transfertur, continet, L. I. f. C. de fund. dot. BORCHOLD. *Com. in Cons. Feud. c. 3. n. 34.* ROSENTH. *J. F. c. 9. concl. 7.* VVLTEJ. *L. I. de Feud. c. 10. n. 44.* Dum enim unus remittit, alter acquirit, arg. L. 65. ff. pro soc. §. 8. L. 27. §. 2. ff. d. pact. L. 98. §. 1. ff. de Sol. GIPHAN. *tr. de renunc. c. 1.* Ergo facile colligimus, quemadmodum ab omni juriur, ita quoque ab hac nostri propositi Juris renunciatione, arcendo esse impuberes, a. L. 47. ff. de O. & A. JOH. DAVTH. *l. c. n. 122.* minores regulariter, nisi adhibita curatorum autoritate, ceterisque infra memorandis solennitatibus, si tamen vel juramento arg. C. 2. de pact. in 6. & Auth. Sacramenta C. si adv. vend. COVARRVV. *ad. c. 2. alleg. P. 3. §. 1. n. 3.* STRYK. *c. l.* vel puberes facti, id fecerunt, uti obligari, arg. L. 42. ff. de R. & O. ita etiam renunciare possunt; hoc enim involuit obligationem, ALEX. *L. 6. cons. 196. n. 9.* Dissentit BARTOLVS in L. si ant. nupt. in f. ff. de sol. matr. non siue fundamento, & ideo, quod ne judicis quidem decreto vel consensu, & autoritate curatoris ea fieri possit, extendit. Colligendas tamen hujus renunciationis circumstantias, & sententiam non promiscue amplectendam esse, putarem. Nullo autem horum observato, si major factus per quadriennium tacet, renunciationem ratam habere videtur, DECIAN. *Vol. I. Rp. 6. n. 81.* DALLNER *c. 5. n. 10.* Idem de sceminis minoribus adserit BALDVS in *L. 1. C. si adv. don. MENOCH. cons. 731. n. 12.* Quod si tamen, uti apud masculos, juramentum accedat, ratam tectamque renunciationem perhibent, GAIL. *L. 2. obs. 41. n. 7.* CARPZ. *P. II. c. 35. d. 1. §. 9.* §. II.

Quid in pupillis, & minoribus ob-
tineat?

Quid in sceminis minoribus?

§. II. In foeminis majoribus quoque vel illud ipsum Quid in maioribus?
 STRYK. *l. c. c. 2. §. 30.* dissentientibus licet MULLERO *in Pr. for. MARCH. Resol. 125 n. 8.* BERLICHIO *P. II. concl. 17. n. 105.* ipsoque CARPZOVIO *L. 5. Rp. 10. n. 2.*, vel consensum curatoris non legitimi, & conjugalis solem, si maritata fuerit, sed judicialis etiam, JOH. WIBEL. *de contr. mut. c. 3. §. 6.*, vel praesentiam agnatorum, & consanguineorum, qui vicem curatoris supplent, exposcunt, CARPZ. *P. II. c. 15. d. 18.* Quid in furiosis, aliisque? Pariratione furiosos, & mente captos, si tales vel a vasallo, consensu domini in simultaneam investituram recepti, ROSENTH. *Concl. 8. cap. 3. VVLTEJ. c. 4. n. 11.* vel jam investiti, tales sunt facti, nisi autoritate curatoris adhibita, L. II. ff. d. O. & A. L. 5. & 40. de R. J., nec non prodigos, jure sic dictos, arg. L. 40. cit. JOH. NICOL. *tr. de her. not. 48. n. 1.* itidem ebrios, quia nulla in illis est ratio, nullum vitae gerendae consilium, GAIL. *2. obs. 110. n. 24.* ignorantibus, JOH. DAVTH. *l. c. n. ult.* SYLVEST. *de renunc. n. 6.* errantes, L. 15. ff. de Jur. om. jud. L. 16. ff. de R. J. CRAVETT. *Cons. 878.* BOGER. *Diss. Class. 1. d. 3. lb. 4.* licet juramentum accedat, DAVTH. *d. l. n. ult.*, dolo deceptos, WESENB. *Cons. 23. n. 4.* DEC. *ad L. 79. n. 4. ff. de R. J. vi.* merique coactos, L. 116. ff. de R. J. ROL. A VALL. *V. 1. cons. 95. n. 31.* FORT. GARC. *Tr. de ult. fin. utr. jur. n. 406.*, aliosque plures excludunt, quos vide sis apud DALLNERVM *libr. cit. c. 1. §. 5.*

§. III. Personae, per quas Juri nostro simultaneo renunciatur, sunt, vel procurator, loco, & nomine renunciantis, vel pater pro liberis, vel tutor, & curator pro pupillis, & minoribus suis, vel maritus pro uxore, aliique. Procurator si speciali instructus est mandato, hancce libere, & licite suscipere potest renunciationem, à L. 25. §. 5. ff. d. A. & O. BART. *in L. Pomponius n. 1. ff. de N. S.* DALLNER. *c. 17. n. 8.* citra hoc repellitur, MENOCH. *Cons. 406. n. 66.* JOH. A GRASS. *tr. de subst. Pr. n. concludendam n. 4.* Patrem regulariter

An pater juri liberorum eadem investitura, aut alia quæsito?

regulariter juri in feudo una cum liberis quæsito, à L. 73. ff. de evict. L. f. C. eod., multo minus juri liberis solum extra ejus personam competenti renunciare non posse autumo. Liberi enim priori casu jus in feudo succedendi non a renunciante capiunt, sed a primo acquirente, & concedente, nec a patre causam habent, BRUNNEM. *Cons. 3. n. 166.* CARPZ. *L. 6. Rp. 116. n. 11.*, ergo renunciando præjudicium ipsis de jure, & æquitate inferre nequit. Posteriori vero, ut legitimus bonorum ad liberos spectantium administrator consideratur, cujus intuitu, licet in renunciatione hac ad illas, quæ in alienatione bonorum pupilli, vel minoris, in jure proditæ suat, & commendatæ solennitates, haud sit adstrictus, aliter tamen, quam ex justa causa, uti alienationem, ita, quæ alienationis audit species, renunciationem valide suscipere nequit. Deduxit hoc singulari præjudicio DN. DE WERNH. *P. IV. obs. 32.*

An tutor & curator renunciare possint juri sim. minorum?

§. IV. De tutore, & curatore novimus, quod eodem modo in rebus pupilli versari debeant, prout bonus pater familias in suis, & propriis solet. Regulariter vero hic non facile bona sua alienat, aut juri suo, hoc, vel illo modo, quæsito, renunciat, ergo nec hi hoc facere debent. LUDOV. *dr. Pand. T. 9. f. 27.* Conditionem enim pupilli meliorem quidem, non æque vero deteriolem reddere possunt, nisi illas, quas Sect. sequ. pro forma nominabimus, adhibeant solennitates. Idem dicendum de marito, qui licet Jure Sax. legitimus uxoris curator, bonorum administrator, & usufructuarius sit, L. R. 1. art. 31., juri tamen uxori suæ in feudo per investituram quæsito quemadmodum hæreditati ipsi deferendæ, aliisque commodis renunciare nequit. AMBR. SCHIRER *tr. de bar. quæ ab int. def. T. 8. lim. 1.* CARPZ. *P. II. c. 15. d. 38. P. III. C. 23. t. 3.* Quid si in pactis dotalibus promiserit teneri uxorem negatur. Nemo enim ex alterius contractu obligatur, L. 38. ff. de V. O. *Vit. de CAMBAN.*

An maritus juri simul, uxoris quæsito?

Quid si promiserit renunciationem?

tr.

SIMVLTANEA INVESTITVRA QVÆSITI. 31

tr. CLAUSAL. *cl. renunc. pr.* KELLENB. *c. l. qu. ii.* Cetera repetas velim ex iis, quæ Sect. II. §. 9. diximus. Reliqui, qui pro altero, nesciente, vel ignorante, vel contradicente, huic iuri renunciant, pari negotio arcentur, & repelluntur, v. DALLNER. *c. l. c. 14.*

§. V. Jus nostrum renunciatum regulariter nulli in genere prodest, nisi iis, quorum intuitu illud ipsum fuit remissum. BERL. *P. 3. concl. 12. n. 25.* MERCVR. MERL. *de Leg. L. 1. t. 10. qu. 3.* Ergo hoc loco non est sermo nobis, de mera aliqua, quæ omnibus, sed qualificata, & contemplativa renunciatione, quæ conventionem præsupponit. Fluit enim hoc ex indole, ac natura pactorum, quæ tertio nec obsunt, nec profunt, arg. L. 1. & 3. ff. de trans. FR. BECC. *Conf. 74. n. 42.* GIPHAN. *l. c. Conf. 6 p. 170.* BETS. *tr. cit. p. 529.* Hinc uni & alteri fratrum facta renunciatio, ceteris haud erit commodo, DONAD. *de renunc. c. 3. n. 1.* GVTTIEREZ *ad c. 2. de pact. in 610,* quia illa in unius favorem facta, non extenditur ad alios, PETR. FR. DE TONDVT. *P. 3. Ref. Benef. c. 142. n. 24.* LEVCHT. *add. ad Dalln. c. 4. n. 28. p. 23.* Dissentiunt MENOCHIVS *Conf. 107. n. 79.* BOERIVS *Dec. 184. n. 3.*, ast sine fundamento. Quidsi nulla hæredum in renunciatione iacta & sparsa fuerit mentio, an his, ex persona patris, renunciatio proderit? Omnino putarem. Quia pacificendo non nobis saltem prospicimus, sed & hæredibus nostris, L. 9. ff. de prob. accedit, quod si renuncians illos voluisset excludere, id clarius exprimere potuisset, & debuisset, per L. 59. ff. de pact. L. 135. de R. J. V. KELLENB. *qu. 39. n. 7.* SCHVRE. *Conf. 96 n. 13. Caut. 1.* Quod etiam de jurata renunciatione, respectu recipientis tradunt, WESENB. *Conf. 11. n. 2.* GAIL. *L. 1. obs. 27.* AMBR. SCHVRER. *d. tr. 1. 8. ampl. 1. J. DAVTH. n. 94.* DALLNER. *c. 1. n. 97. c. 14. n. 8. c. 4. n. 10.*

§. VI. Quid si renuncians hæredum fecerit mentionem, in favore seines Bruders/ und dessen Leibess Lehn/ Erben/ an nepotibus quoque horumque descendens in infinitum proderit. Putarem æque. Novimus enim ex stylo investiturarum, hanc omnes in infinitum tam vasalli, quam simul investiti descendentes complecti formulam, v. HORN. *c. 15. Jurispr. feud. §. 18. & 24.* Videtur equidem Articulus 6. & II. Jur. Sax. Feud. contrarii quid statuere; Verum, ut taceamus, aliam, &

E

Renunciatio
soli renunci-
atario prod-
est?

An liberis,
nulla horum
mentione fac-
ta, proderit?

An nepoti-
bus prodicte
renunciatio
in favorem
filiorum cen-
cepta?

præ-

præsenti casui convenientiorem sententiam ex Artic. 32. elici posse, usu & consuetudine, omnium rerum tyranno, eo vocabulum, **SOHN**, extensum esse scimus, ut hodie illud in foro Saxonico ejusdem quoque natos, id est nepotes, aliosque in recta linea descendentes sub se contineat. H. PISTOR. L. 2. qu. 19. CARPZOV. P. III. c. 29. d. 15. SCHVLTZ. Inst. §. F. L. 3. c. 8. n. 33. Qua enim de causa hæc in renunciatione formula, eandem fortiri nequeat virtutem, vix rationem decidendi video. Interpretatio quippe ex mente renunciantis desumitur, qui, cum stylo feudali consueto formula hac sit usus, is quoque secundum illam judicandum, & pro illa pronuntiandum voluit. v. plura apud JON. STYCK. P. 1. cons. 12. n. 44. BARBOS. l. c. ax. 2. FROMAN. dissert. cit. §. 47. JOH. SCHILT. de ren. P. II. p. 335. In reliquis autem casibus prout circumstantiarum momenta, & ipse renunciationis tenor suadent, erit procedendum. In genere enim renunciationi id inest, quod renuncians jus suum, quatenus de tertio agitur, salvum integrumque servare ac retinere velit. Demonstravit hoc in causa Güntherod. an. 1718. DN. DE WERNHER P. IV. obs. 31. Generalem vero renunciationem, in favore der Familie/ oder derer Agnaten, his omnino, & horum descenditibus prodesse, facili negotio colliges. v. H. PIST. L. 4. qu. 6. n. 53. ff.

§. VII. Quemadmodum illi, cui Jur. simult. renunciatio fit, ea regulariter solum prodest: ita ei, qui renunciat, illa principaliter, & directo obest, & nocet. Id enim ex indole, ac fine renunciationis adparet, quo renuncians, qui jus suum antea quaesitum quasi negligit, & in alterum transfert, illud ipsum perdit, DALLNER. c. 18. n. 12. quod omnino præjudicium aliquod, & incommodum dici meretur. Quaeritur vero, an liberis quoque & descenditibus illud accidat? Distinguendum esse putamus, an pater pro se, & liberis suis masculis, Leibes-Lehn-Erben / an simpliciter, horum intuitu, juri simultaneo renunciet. Quod prius spectat, omnino id ex communiore sententia videtur, licet CRAVETT. Cons. 200. n. 7. EVERHARD. in Lot. de tanquam, seu res pert. 116. n. 29. ROSENTH. syn. f. c. 9. concl. 67. ff. BRUNNEM. Cons. 3. n. 106. dissentiant, agentes quidem de majoratu, & fideicommissum tantum, ab his vero ad feuda, atque ejusdem per invest. simult. quaesitam successionem valide argumentari posse, tradunt, ANT. DESAMMA Dec. Lusit. Dec. 51. n. 1. CEPHAL. L. 2.

CONS.

Renunciatio
his solum ob-
est, qui juri
suo renunciant.

an ex persona
patris, liberis
quoque?

1583., quod Torgaviæ datum est, tit. *Welchergeſtalt ic. §. Dies weil aber dennoch dieſes/ daß ein Sohn u. eliciunt, & argumento a conſenſu in alienationem feudi deſumpto, ob rationis identitatem, id ad paternam renunciacionem, quæ alienationis ſpecies dicitur, trahunt, & idem eſſe juri, ac ſucceſſioni in feudo ſperatæ, ac ipſo feudo, valedixiſſe, adeo adferunt, ut liberi, quamvis hæredes allodiales patris non fuerint facti, ſed proprio jure ſuccedere velint, huic renunciacioni contravenire nequeant. H. PIſT. L. 2. qu. 18. STRUV. *Syn. J. F. C. 14. §. 23.* Quod ſi enim pacto a patre huic juri, quod, uti ſupra monuimus, fideiſſiſſi equiſparatur, renunciatum ſit, id etiam filiis, ex primi inſtitutoris, & acquirentis diſpoſitione nocere, ſi hac lege, & expreſſo pacto id actum ſit, ut neque renunciantes, neque horum filii impoſterum admittantur, teſtes ſunt, KNIPSCH. l. c. c. 16. n. 13., CEPHAL. L. 3. c. 371. n. 31., quibus CARPZOVIVS L. 6. reſp. 16. n. 11. hocce ſuperaddit argumentum, quod quidem ex primi acquirentis proviſione liberi in prima inveſtitura ſint comprehenſi, & ad ſucceſſionem vocentur, juſtamen ſanguinis, per quod ſuccedunt, a parentibus habeant. Illuſtravit hanc theſin multis, & probabilioribus momentis DN. DE WERNHER *Obſ. P. II. obſ. 422.* an vero his, in praxi, quod fateor, fere communioribus, an ceteris jura, & æquitatem ſecum habentibus, adictiri fas ſit, in medio relinquo.*

§. VIII. Si vero in ipſa renunciacione, ejuſdemque inſtrumento, vel pacto, ſuper hac initio, nulla horum expreſſa fuerit facta mentio, ex præmiſſis antea vix liberos, ſi paterna abſtineant hæreditate, jure ſuo privandos eſſe autumarem. Quam enim allegatus mandati textus in genere loquatur, non adeo firmum tamen a conſenſu in alienationem nonnunquam neceſſariam, de qua ibidem fermo eſt, dato, ad renunciacionem per pactum, vel ſponte libera in alterius favorem, factam, argumentum duci poteſt. Hinc rationi, & æquitati magis convenit, quod hæres factum deſuncti in iis adprobare non teneatur, de quibus libere diſponere non potuit, vel quæ deſunctum hæredi omnino relinquere oportebat GRAVETT. *Cons. 200. n. 7.*, cum generaliter hæres deſuncti factum impugnare

Si nulla horum in renunciacione facta ſit mentio, an illis tunc renunciatio patris nocet?

possit, quotiescunque non jure hæreditario, sed proprio nititur, arg. L. 73. ff. de Evid. L. f. C. eod. Præterea ipsa renunciatio stricti Juris est, & interpretationis strictissimæ, nec personam renunci-
antem, per ea, quæ supra monuimus, egreditur, nec ultra actum o-
peratur, & ad ea, quæ specificam expressionem requirunt, non ex-
tenditur, DALLNER. *l. c. n. 68.* PRÜCKM. *Cons. 8. n. 174.* Imo
pater hæredum mentionem non faciens, horum juri nihil detra-
ctum voluisse præsumitur, utpote, quod alienum est; ergo liquido
fuit allegandum. WESENB. *Conf. 15. n. 41.* MANTIC. *cons. ult. Vol. 1.*
L. 2. t. 12. n. 22. GAIL. *L. 2. obs. 71. n. 4.* Quod expresse ulteriori-
bus rationibus defendunt, ROSENTH. *l. c. concl. 98.* BETSIVS
dis. 17. c. 10. §. 35. Sibi enim renunciarius habeat, quod hac circum-
spectione non sit usus; qui enim sibi hoc, vel illo modo cau-
tum esse vult, ut ipse sibi cavet, cautione illa contentus esse
debet, utur sit deceptus, L. 9. §. 3. in f. ff. de pign. act.: quippe da-
mnum, quod hac ratione sentit, sua sentit culpa, & hinc ne-
quidem sentire intelligitur, L. 203. ff. de R. O. Verum hæc ra-
tiones hodierna in praxi ex add. Mand. Torgav., vel hac ex
ratione negliguntur, quia allodium a feudo juxta Tit. Filius &
agnatus, separari nequeunt, hinc filius indistincte patris fa-
cta præstare debet, nisi, quod jam monuimus, & ex Const. In-
ed 4. elucet, vel filius specificè in investitura comprehendatur,
vel ejus intuitu patri feudum sit concessum.

Renunciatio
paterna Jur.
simul: liberis
aliunde
competentis
his an præju-
dicet?

§ IX Multo minus, quod posteriorem supra memoratum
casum spectat, ubi nimirum pater juri liberis aliunde compe-
tenti renunciat, inde aliquid præjudicii capient, licet enim,
tanquam legitimus bonorum administrator, in eorundem alic-
natione iisdem non adeo sit adstrictus solemnitatibus, quibus
alias curatores minorum esse solent: attamen & in ipso justa
aliqua alienationis causa requiritur. Jam cum Juris nostri pro-
positi renunciatio, alienationis sit species, non male exinde con-
cludes, patrem in iustituenda illa eadem cautione, qua in ali-
enatione bonorum, uti debere. Accedit, quod liberi nominatim
cum patre investiti, & filii, quorum intuitu patri feudum con-
cessum, hoc revocare queant, ANTON. *disp. 10. rb. 4. l. b.*, quod
etiam Const. El. ined. IV. probat. v. CARPZ. *P. II. C. 48 d. 10.*
quo magis id liberis integrum erit, in feudo quod horum so-
lumo intuitu datum est, et renunciato jure, in hoc quæsito. Be-
ne

ne itaque se res habebit, si necessaria ratio, vel commodum inde in liberos insigne redundans, renunciationem futuræ in feudo successioneis suadeat, sin minus liberi hac ipsa, ceu temere facta, stare non cogi, sed illam potius impugnare possunt, hoc tamen utique temperamento, vel potius cautione, ut a paterna hoc casu hæreditate abstineant, quoniam ex vulgata, nunquam vero satis iniqua, Juris regula, hæres defuncti factum impugnare nequit. Demonstravit hoc idem argumentum pro more suo solide, *Excell. DN DE WERNHER Obs. P. IV. ob. 32.*

§. X. Sunt quoque, quibus, ultra jam nominatos, facta renunciatio præjudicium, & incommodum inferre potest, creditores nimirum, qui vasallo defuncto, feudi intuitu, pecuniam suam dederunt mutuo. Hinc primo loco quaeritur, an filius in eorum dispendium, deficiente allodio, suæ investituræ juri, alteri investitorum renunciare queat? Equidem videtur, favori suo, pro se introducto quemlibet posse renunciare, & jus suum qualecunque dimittere L. 41. ff. de min. 25. ann. vel ita, ut etiam futura hæreditatis commoda L. 6. pr. ff. quæ in fraud. cred. respuere queat, quidni pari ratione feudum? Deinde nihil facere, quod Mand. Torgav. a filio. feudum occupaturo, requirat, ut hæres patris vasalli, allodialis, existat, & ita defuncti facta quacunque ratione præstet, quoniam ex hoc nondum confit posse filium, & feudum, cum vel sine allodio uno eodemque tempore nequaquam refutare, vel ita, ut creditores allodium, si quod adest, & feudum reliqui simultanei investiti occupent. Verum, omisis ceteris argumentis, cum olim nostra præmissis in Saxoniam hac de fraude questum sit, in Resolutionibus Gravaminum d. anno 1653. & 57., d. 22. Jun 1661 publicatis, tit. von Justiz. Sachen § 71. cautum est: Gleichwie es an ihm selber der natürl. Erbar- und Billigkeit auch der Ehrebiethung/ und Gehorsam/ welches GÖttes Geboth/ und Ordnung von denen Kindern ernstlich erfordert/ gänglich zu wieder/ wenn ein Sohn seines Vaters Contract, und Handlung anzusehen sich unterstehet: Also hat es auch ebennmäßige Beschaffenheit/ wenn ein Sohn seines Vaters Lehn- Gut/ das mit Schulden/ so mit Bewilligung des Lehn- Herrn auf das Lehn- Gut nicht verschrieben/ behaftet und das Erbe zu Bezahlung derselben nicht zureicher/ sich nicht anmassen, sondern

dem in fraudem creditorum denen Mit-Belehnten überlassen/ und solchergestalt dem Gläubiger präjudiciren wollte: Wenn aber ein Sohn ic. die Gläubiger auch/ so dem Vater erwehrlig ausgeholfen/ zu gefahren/ und um das ihre zu bringen trachtet/ und hierdurch verursacht/ daß der Vater in der Gruben geschändet/ und geschmähet werden möchte: Also haben wir ic. Sezen/ ordnen demnach/ wenn ein Sohn seines leibl. Vaters Trauen/ und Glauben zu retten vergessen/ und des Väterl. Lehn sich nicht annehmen/ sondern dem mit-Belehnten dasselbe zum Nachtheil der Gläubiger lassen thäte/ daß solche Handlung und Überlassung nicht allein vor un-kräftig geachtet/ sondern auch in diesem Fall/ der Nach-Annahmung bey Lebzeiten desselben Sohns/ und seiner Lehns- Erben das Lehn-Guth den n Gläubigern zum besten/ also balden sequestriret/ und die fructus zu derselben Befriedigung angewendet/ und der Mit-Belehnte eher nicht/ biß entweder der Sohn/ und seine Lehns- Erben mit Tode abgegangen/ und das feudum sich ordentl. erschnet/ oder die vom Vater hinterlassene Schulden/ aus denen Vuzungen desselben/ bezahlet/ zugelassen werden solle. Et hæc omnino cum Dec. Elect. 67. & Ord. Pr. Sax. Vet. t. 36. §. 2. & Rec eod. §. 1. convenire, & ita hodie, nullo Mandato in contrarium existente, usum habere asseres.

an debitor
feudalis de
præjudicio
queri possit,
& ad interes-
se agere,
quando
simult. inve-
stitus in hy-
pothecam
feudi consen-
tiens, postea
juri suo si-
mult. renun-
ciat?

§. XI. Jam vero porro quaeritur? an *creditor feudalis* de eodem præjudicio sibi, atque incommodo inflicto queri, hocque ex capite ad interesse agere creditor queat, simultanee investitus, qui in debitum, hypothecamque feudalem consensit, huic suo Juri sim. postea renunciat? Agitata hæc lis coram summo, quod Dresdæ floret, Provocationum consilio an. 1710. Sess. æstiv., testante *Excell. DN. DE BERGER Occ. Jur. ed. nov. p. 529. n. 8.*, & negative decisa est. Operæ pretium erit, ut in illam brevissimis inquiramus. Novimus enim consentum simult. investiti in debitum, & hypothecam feudalem id operari, ut ipse succedens olim, vel illi satisfaciat, aut patiatur, ut hujus vigore creditor, nostra præsertim in Saxonia, in fructus feudi, & si domini simul adfuerit, vel in substantiam feudi ipsam mittatur, Dec. Elect. 67. Ord. Proc. Sax. V. t. 30. §. 2. Rec. §. 1. vel si feudum ipsum sub hasta sit venditum, ille neque retractus, neque protimiseos jure uti amplius queat, ord. d. R. §. 3. inf.

Jam

Jam quid creditor præjudicii allegare possit non video. Præsertim cum obligatio ista ex consensu, non absoluta, sed limitata, atque adeo ad ipsum feudum adstricta sit, & simultanee investitus in hypothecam consentiens, non ideo consensum suum adhibuisse videatur, ut ipsemet obligaretur, sed ut oppignoratio feudi consisteret. CARPZ. P. II. C. 46. d. n. 8. MEV. P. II. dec. 207. Et quanquam dicatur, successorem feudalem ad debita feudo inhærentia esse adstrictum, HORN, *ppd. Feud. c. 21. §. 1.* intelligendum hoc tamen est, si feudum ipsum acceperit, *id. cit. d. §. 2.* Quod si non fecerit, sed juri suo renunciauerit, nullus tenebitur, præsertim cum hæc ipsa sua obligatio cum renunciacione pereat. Etposito obligacionem illam esse talem, quæ ipsum simultanee investitum tangat, & urgeat, ex sententia tamen communiore novimus, quod jam monui, quemadmodum futura hæreditatis commoda etiam in creditorum fraudem, L. 6. pr ff. quæ in fraud. cred. DN. DE BERGER *Diss. de omiff. her. rb. 67.* DN. DE BERGER *Obr. P. I. obr. 289.* ita quoque, ob rationis paritatem, futurum successione in feudo jus refutari possit. Putarem quidem omnino, hæc olim aliquatenus disputari potuisse, ubi non debita solum consensu domini, & agnatorum munita, sed cetera quoque ex feudo erant exsolvenda, quæ nonnunquam ipsam feudi substantiam, ejusdemque pretium excedere solebant. Hinc non una de causa præjudicium allegare, & de præstando interesse queri poterant creditores, quando simultanee investitus juri suo, & successione renunciabat. Hæc autem hodie ex Ord. rec. t. alleg. §. 1. & 3. exulant, ubi inposterum non indistincte omnia debita, quæ vasallus contraxit, sed feudalia tantum, id est, ea, quæ consensu domini, & agnatorum, supra memorato, munita sunt, vel alias onera feudi, puta, dotalium, item quæ ad refectionem, & meliorationem ejusdem sunt impensa, aliaque, audiunt, exsolvuntur, & hinc neque creditores, quod ejusmodi renunciacionem urgeant, neque simultanee quoque investiti, quod ob hæc debita juri suo renuncient amplius, non habent, præsertim cum ex observantia Curie nostræ & Mand. Feud. d. 17. Apr. an. 1700 non ultra dimidium, vel bessem consensus in oppignoracionem largiri soleat, & debeat.

SECT. IV.

DE

FORMA RENVNCIATIONIS JURIS EX
SIMVLT. INVEST. QVÆSITI.

§. I.

His tenus hac dispositis, suo ordine ad ea explicanda per-
gimus, quæ formæ nomine, id est, fundamenti, requisito-
um, ac solennitatum loco in simult. invest. renunciatione
experti solent. Alia est interna, seu substantialis, alia externa,
seu accidentalis. Illa vel in renunciatione simplici, vel conven-
tionali observatur, quod in priori mera renunciantis, eaque li-
bera, quæ præ cæteris hic spectanda, L. 3. ff. de R. J. BREVL.
de renunc. caus. 2. c. 1. GIPHAN. c. l. c. 1., non persuasione vari-
riis, vi, metu, doloque inducta, arg. L. 4. ff. si quis caut. J. SCHRAD.
tr. de matr. Cons. 9. n. 37. GRAVETT. cons. 449. n. 118. absolvit-
ur voluntate, GARZ. tr. de ult. sim. ur. jur. n. 452. BOLOGNET.
in L. naturaliter §. nihil commune, P. 11. n. 14. ff. de A. P. Hinc re-
nunciatio quoque spontanea Juris sui refutatio audit, JOH. BAPT.
CACCIALVP. tr. de trans. qu. 3. n. 11. ROB. MARANT. cons. 48. n. 1. ff.
Et quanquam coacta voluntas etiam voluntas dicatur, GAIL.
L. 2. obs. 93. n. 4. ENENCKEL. de priv. L. 3. c. 16. n. 8. attamen
talis non est, qualis hic in nostri Juris refutatione pro forma re-
quiritur. Ibi enim integra est voluntas, ubi quid ultro volumus,
& sponte, CVJAC. ad rubr. ff. de eo quod met., & ipsæ leges vo-
luntarium id dicunt, quod neque per vim, nec ignorantiam fac-
tum fuit, a L. 28. ff. de lib. caus. DALLNER c. 16. §. 17.

quæ conven-
tionalis sit?

§. 2. Altera vero conventionalis, quæ pactum aliquod, ab
utraque parte initum, præsupponit, præter voluntatem, & cer-
tum, integrum liberumque renunciantis consensum, in quo ea-
dem, quo supra monuimus, abesse debent, L. 116. ff. d. R. J.
ex parte, ut barbare loquar, renunciatarii, solennem aliquam &
in continentî factam addeceptionem ad sui substantiam requirit
DALLNER. c. 17. n. 3. 4. Colliges hæc, vel ex hoc unico, quod
pactum sit duorum, pluriumve in idem placitum consensus L. 1.
ff. de pact. L. 3. ff. de poll. BREVL. c. l. cans. 2. c. 1. n. 3. hic
vero

vero aliter exprimi nequeat, quam ipsa mutua declaratione, quæ si in renunciatione ab altero præsentem non adhibetur, statim illa corrumpitur, nec renunciandi nocet, licet ab absentis Notario recipiatur. MENOCH. *cons.* 380. n. 27. EVERARD. *cons.* 480. n. 9. WESSENB. in L. 4. C. de pact. n. 23. MYNSING. *Rp.* 56. n. 4.

§. III. Hæc in masculis, qui libera renunciandi gaudent facultate. In foeminis vero præter voluntatem & consensum, nonnulli juramentum corporale, & actu præstitum, à Const. Elect. P. II. c. 35. pro forma substantiali ponunt, MODEST. PIST. L. 1. *cons.* 29. n. 33. COLER. de proc. Exec. L. 1. c. 10. n. 241. ABEL STRASBURG. *cons.* 3. n. 4. HORN. *Class.* 8. *Rp.* 7. CARPZ. P. II. *Const.* 35. d. 7. Allegant enim, renunciations J. Civ. prohibitas L. ult. ff. de suis, & leg. L. 3. C. de Coll. nullo subsistere modo, nisi adcedente jurejurando, quod Jus Can. observari jubet C. 28. X. de jurej. c. 2. X. de pact. in 6to. Verum hæc non adeo procedere autumarem. Quanquam enim Jur. rat. dubit. Civ. renunciations, scilicet eæ, quæ de hæreditate fiunt, sint prohibitæ, non ideo statim ad juramentum, quod per hoc convalescentur, recurrendum, nec ex Jur. Can. decilio desumenda, rat. decid. & illud hæc de causa indistincte est adhibendum, cum Jus nostrum patrium, L. X. L. 1. art. 13. v. *Hätten Sie auch ihrer Erbtheilung daran verlobet, deren sollen Sie entbehren/* nullo discrimine sexus habito, præter judicis autoritatem, aut testes aliquot, nihil exigat. Quod vero alleg. attinet Constitutionem, vel cæco patet, quod in illa non de renunciatione juramento peragenda, sed si id fuerit factum, de illa ex enormi læsione rescindenda, instituat quæstio. Quæstio vero, quid hæc ad renunciations simpliciter omnes, easque jurato faciendas? Quæstio quale argumentum a filia, ibidem solum nominata, ad omnes alias renunciandas foeminas, vel de hæreditatis renunciatione ad eam, Juris nostri simultanei, elicitur. Hinc hæc omnia pro more suo solide, ac erudite confutavit HORN. *Jurisprud. feud.* c. 16. §. 17. ibique allegat, plus vice simplici ab utraque Lipsiensi, & Vitembergensi Facultate tales foeminarum renunciations, alii, quam paternæ hæreditati renunciantium, firmas, ratasque habitas esse. Quæ eo magis nostro in casu applicaveris, cum hic non de tali hæreditate, sed de Jure aliquo, aliunde in alterius feudo quæsito, sperataque inde successione, eaque renunciata, sermo nobis sit.

F

Mones,

Mones, esse id genus renunciationis, ob imbecillitatem sexus indistincte introductum, CARPZ. *cu. loc.* & ideo nulli Juri, nisi juramento, renunciari posse. JOH. OLDEND *Ench. Except. mem. exc. contra renunc. exc. 59.* Verum nego consequentiam. Nondum enim eo res recidit, ut, excepta solius Carpzovii autoritate, vel textu aliquo generali, vel D. D. omnimodo consensu, allegata defendatur sententia, ergo nondum, præsertim in femina majorenni, concludendi video rationem, NIC. VIGEL. *meth. Jur. Civ. L. 4. c. 14. qu. 5. reg. 2.* Porro vel ex hoc contrarium adparet. Quodsi enim femina in sui præjudicium, tacite hypothecæ, constante matrimonio, L. II. & 21. C. ad SCt. Vellej. VIGEL. *l. c.*, nec non conventionali, MATH. *de Afflict. Dec. 311.* MATH. CVN. *de Pañ. L. 1. c. 6. n. 80.* BOER. *Dec. 23. n. 9.*, imo omni hæreditati, ac fidei-cessioni, DN. DE BERGER *Oec. Jur. L. 2. t. 4. lb. 48. n. 5.*, DN. DE WERNHER. *Obs. P. II. P. VIII. obs. 430. & 63.*, absque jurejurando renunciare possit. Quidni eodem & minori fere præjudicio, idem in Juris nostris renunciatione fieri poterit? Interim nullus dubito, melioris fore securitatis cautelam, si hoc ipsum exigatur, nunquam tamen adsero, aut sum adserurus, esse illud de renunciationis substantia, sed nomen sibi alicujus extrinsecæ formæ potius vindicare, quæ salva re, salvoque renunciationis actu, omitti potest.

In quo forma renunc. externa sic posita?

§. IV. Forma vero extrinsecæ, externa, & accidentalis ea est, quæ vel solennitatis cujusdam necessariæ, vel melioris probationis causa, externe requiritur. Prior itaque ipsum renunciationis actum, posterior vero hujus actus securitatem, spectat. In illa jam jubent, ut renuncians, vel in propria persona, vel per procuratorem, speciali mandato instructum, huic suo Juri renunciet, BART. *in L. Pomponius n. 1. ff. de Neg. Gest. DALLN. l. c. c. 17. n. 8.* Renunciatarius vero, ut præsens factam adceptionem repetat, & adserat, quia illa, ab absentis Notario facta, quod monuimus, est inutilis, ALCIAT *de præf. reg. 3. præf. 21. n. 7.* necesse est quanquam, & hac in parte, mandatarium, specialiter instructum, admitti posse, putarem, & id eo magis, quum & ipse judex, quanquam incompetens alias, illam adceptare possit, arg. L. 27. & 30. C. de don. GAIL. *L. II. obs. 39.* SCHNEIDEW. *ad §. 2. J. de don. n. 11.* MASCARD. *V. l. concl. 347. n. 114.* WESENB. *cont. 4. n. 31.*

§. V.

§. V. Ad hanc formam, an consensus domini, vasalli, ac ceterorum agnatorum, nec non judicialis resignatio in Curia feudali exposcatur, hoc loco perquirendum esse duco. Videtur equidem, 1.) quod, quo genere quid colligatum est, eodem dissolvi rursus debeat L. 116. ff. de R. J. Jam cum consensu domini, & vasalli jus hocce in feudo sit quæsitum, ergo eodem eidem renunciandum sit modo. 2.) quod Mand. Torgav. §. Sezen. &c. huic renunciacioni, his non adhibitis, argumento verborum: *Darum wenn ein Lehn-Buch also mit consens des Lehn-herrns/ und Bewilligung aller Mit-Belohnten &c. oder sonst etwas daran verändert wird &c.* adverteretur, et eam non aliter, quam hac observata forma, ratam adserat. Verum hos dubitationum nodos vel uno rat. decid.

idū conficies, si scilicet ponderaveris, hanc Jur. Civ. regulam in terminis habilibus esse accipiendam, cum in hypothese saltem, non æque vero in thesi loquatur, ergo de posse, ad esse, non statim valeat consequentia. Nemini enim sane obtruduntur beneficia, hæcque in alterum collata, obligant quidem dantem, haud vero, quin illa non respuat, accipientem. Exemplum habes in donatione. Et posito, inesse huic brocardico aliquam vim, & efficaciam, novisti tamen, non prius ad illud Jus esse confugiendum, donec nulla rei dubiæ ex Jure nostro Feudali decisio allegari queat. Feuda vero ipsa hoc Jure, dissentiente etiam, imo invito, ac ignorante domino, a vasallo referari, & agnato, vel alii, in illo successuro, remitti, tradique posse II. F. 14. 18. 30. 38. 49. J. F. A. c. 5. & 21. J. F. S. c. 7. art. 3. ibique gloss. licet quoque pretium intervenerit, fusc testantur VVLTEJ. L. 1. c. 10. n. 130. INTRIGIOL. *Tr. de feud. qu. 51. §. 9.* SCHILTER. ad J. A. c. 5. §. 3. DALLNER. c. 6. n. 48. HORN. l. c. c. 22. §. 3. STRH. c. 12. §. 9. DN. DE WERNHER P. II. *obs. 338. p. 679.* Nec hac in parte novioribus mandatis aliud esse sancitum deprehendi. Jam cum in ipso feudo id procedit: quidni eadem Juris ratione in sim. invest. renuncianda? Cum expeditum sit, quod connexorum, & conjunctorum eadem natura, dispositio, & ratio extet, & de utroque idem Jus statuatur. PARIS. L. III. c. 79. n. 22. SCHRAD. P. II. P. 9. S. 6. qu. 15. Hic itaque argumentatio a majori, ad minus facta, feliciter valet. Accedit, quod consensus domini, & vasalli vel hoc expuncto non esse de necessitate videatur, quoniam utrique nihil præjudicat, qui ex agnatis, & simult. investitis, an hic, an alius, feudo quondam, ejusque possessione potiat. Et hoc negotio una alterius

momenti fundamentum, alleg. Mand. Torgav. superstructum, corruit, cum ubi de mutatione aliqua, quæ ipsam feudi substantiam, non vero, quæ personas, hoc ipso investitas, afficit, sermo fit, & hæc nostra renunciatio insuper non extraneis, quo de casu etiam Mand. El. Feud. d. anno 1622., si id objeceris, intelligo, & omnia, si id agatur, priori Mandato injuncta, esse observanda, concedo, DN. DE BERGER *Suppl. ad E. D. F. P. II. p. 756.* quippe quæ tunc in alienationem aliqualem degenerat, quam vero prohibitam, multis ostendimus in alleg. nostra differt. § 10. v. HORN. *l. c. c. 22. § 3.*, sed ipsis agnatis fiat, qui eodem tempore jure quodam quæsito, ex una eademque investitura gaudent.

an agnatorum?

§. VI. Agnatorum consensum quod attinet, distinguendum esse putamus, an hæc nostra renunciatio proximiori aliquo. eodemque gradu posito, an vero remotiori cuidam simul investito agnato fiat. Priori casu, nullum horum requiri consensum, vel ex hoc vides, quia agnatis ceteris nihil prorsus decedit, an hic, an alter proximiorum, feudo quondam, ad ipsos nondum devolvendo, potiatur. Posteriori vero vel ideo illum adhibendum, & repetendum esse censeo, quia hic agnati proximiores, vivo renunciante, ejusque hæredibus partim a successione repelluntur, itaque insigne ipsis præjudicium infligitur, partim ipse renunciarius parum sentit commodi, quum mortuo renunciante hi, quemadmodum feudum II. F. 2639. I. F. 8. STRUV. *c. 12. §. 14.*, ita quoque nactam ex renunciatione alterius jamjam successione revocare, & renunciatarium expellere queant. Tutius itaque, ac consultius hoc in passu, Juri huic renunciabitur, si ea ipso agnatorum consensu instituat, tunc enim ipsi, de quo querantur, nec renunciarius, quod revocationem metuat, præsertim si in renunciatione, tali consensu munita, præter ipsum, & ejus hæredes, comprehendantur, non habent.

an judicialiter fieri debeat renunc.

§. VII. Ut vero coram Judice feudali, vel ejusdem in curia, hæc necessario fieri debeat, & celebrari renunciatio, nullum neque in Jure Feud. Comm., nec Saxon., invenimus decisionem. Mandatum enim neque Torgav. neque Electorale feud. de anno 1622., huc recte trahi posse autumo. Hinc potius cum DD. concludo: si feudi renunciatio, & ex idenditate rationis, simul, nostræ investituræ, sine domini feudalis consensu, peragi queat, quidni, & illa sine judiciali in feudali ejusdem curia insinuatione fieri poterit. Probat id SCHULT. *P. II. de renunc. p. 395.* Melioris vero probationis gratia utique consultitur

sulitur renunciatio, ne exceptione doli, vel persuasione, vel læsionis adhibita, aliquando renunciatio impugnetur, ut judicialiter illa fiat, arg. L. fin ff. quod met. caus. GVID. PAPÆ Dec. 325. n. 2. quanquam, quod supra de adeptatione monuimus, etiam hoc in passu incompetentem iudicem, vel hac ex ratione, quod sit actus mere voluntarius, admittant, arg. L. 27. in f. L. 30. C. de don. GAIL. obs. 39. L. 2. n. 28. alique plures. Poterit & interim huic mederi, si renunciatio, agnatis, & simult. ceteris investitis, præsentibus procedat, arg. L. 35. ibique gloss. & GODOFRED. C. de trans. Gloss in L. pen. § 2. circa fin. C. de ad opt. KELLENBENZ. L. c. 97. 5. n. 16. qu. 14. n. 12. SPEIDEL. sex Jurid. v. Verzicht, Adel. Tschet/ p. m. 1289. & 1301.

§. 8 Et hæc ita sese habent, si personas, quæ libere, & licite renunciare possunt, hocce nostrum jus refutare vides. Præter adducta vero, alia solenni opus est forma in harum renunciatione, quæ partim jus renunciandum ignorant, partim hæc ipsa conditionem suam, ob obligationis, & consensus defectum, deteriore reddere nequeunt. Vna harum formarum barbara quidem, in praxi tamen recepto vocabulo certioratio, idest, factio istius Juris, & beneficii, cui renunciatur, personæ renunciati notitia, vel delaratio, dicitur. Expedita enim est Juris regula, neminem juri ignorato renunciaffe, per L. 195. ult. C. de inoff. test. SEB. MEDIC. tr. de Contr. poss. n. 318. AEG. BELLENGE dec. 562., seu jus, quod sibi competere nescit, remississe, censeat, arg. L. ult. §. si nesciunt, C. de furt. CAM. BORELL. Conf. 4 n. 16. Ignorantia vero hæc vel præsumitur, vel excusatur in feminis, rusticis, militibus, minorennibus, VIGEL. lic. L. 2. c. 11. BENECKEND. in L. 2. f. 2. m. 5. P. 2. art. l. n. 132. ff. de R. I. BARO DE SCHENCK. Vir. Concl. jurid. concl. 29. PRVCKM. Conf. 8. n. 105. His si non debito more facta certioratio fuerit, promissione sua, ac renunciatione stare non coguntur, licet, illa juramento corroborata, acceptata, & quid amplius fuerit. DALLNER. l. c. c. 1. n. 12. Jusjurandum enim ignorantem non obligat, nec ad non cogitata extenditur, CAEPOLL. tr. de Caus. c. 196. n. 7. ENENCKEL. de Priv. L. 3. c. 26. WESENB. Conf. 23. n. 12. LVDOV. MOLIN. tr. de major. P. 2. p. 579., imo ne ad dubitata quidem L. 9. ff. de N. G. cum dubitans utique pro ignorante reputetur, & consensu destituatur, WESENB. conf. 74.

an certioratio renunciatio sit adhibenda?

rat. dubit. n. 61. BENECK. *l. c. n. 208.*, ergo exceptione non facta certiorationis, omnes agentis insultus, intentiones, & prætensiones elident. J. DAVTH. *l. c. n. 149.* PRYCKM. *V. l. c. 8. v. 104.* SYER. *Caut. contr. l. c. §. 6.* Dices forsân, quid hæc omnia ad jus propositum renunciandum? quod partim per se, quid involvat, cui libet patet, hoc vero, si ita sit, alterum de eo non amplius esse credendum certiozem, c. 31. de R. J. in 6to, novimus, partim in regula horum iurium non comprehenditur, quibus certioratio præmittenda est. Bene. Quod prius attinet, nondum est evictum, hocce nostrum omnino ubique supra memoratis personis patere, & qualia producat commoda, quidve operetur, notum esse, atque spectum, hoc enim, cum facti sit, probandum ab adferente erit, in posteriori vero casu, cur non ad jura ignorata, quibus succurrunt leges, & hocce nostrum, numerari queat, & debeat, non video rationem decidendi, cum universaliter procedat regula: eum de omni jure, cujus effectus, commoda, atque incommoda non adeo bene novit, esse certiorandum. Jam substat de personis nostris, & nostro jure. Nec obstat, jus notum nulla indigere certioratione. Distingvendum enim est, an ex materiali, an vero finali causa illa insituatur. Prior pro solemnitate quadam extrinseca, necessaria accedente habetur, JASON in *Audi. Sacramente C. si adv. vend. n. 59.* GIPHAN. *c. l. conf. V. p. 143.*, ubi nulla rerum scientia sufficit, HENR. CANIS. *c. 31. de R. J. in 6to.* FAB. DE MONT. *tr. de Empt. vend. qv. 8. n. 15.* FRANC. TURZAN. *opin. 132. n. 1.* COVAR. *resol. L. 2. c. 3. n. 3.*, sed omissa doli, & fraudis suspicionem arguit, arg. L. 35. ff. de pact. l. 9. §. 2. ff. de trans. VVITEJ. *V. l. conf. 17. n. 53.* SCHILT. *diff. c. §. 42.* Aliud de causa finali, qua adhibita certioratione, renunciâns id agit, quod jure suo amplius uti nolit, sergio cautelæ abundantis, quæ nunquam nocet, L. 33. ff. de aur. leg. L. 49. de R. J. GVIL. *L. 2. obs. l. n. 2.*, non vero necessitatis, ac solemnitatis cujusdam loco, & nomine venit.

rat. decid. §. IX. Altera renunciationis forma eaque solennis, speciatim in minoribus, præter memoratam, observari solet, quando nimirum horum loco tutores, ac Curatores jus simul, invest. refutare volunt. Mentionem hujus rei Sect. III. §. 4. jamjam sparsimus, nunc ulterioribus momentis illam adferturi. Quæritur vero an hujusmodi, tutores ac curatores, Juri minoribus suis

An in minorum renunciam quam tutores, & curatores faciunt, eadem, quæ in alienatio-

his in feudo quæsito renunciaturi, eadem, qua in rebus eo-
rum alienandis, Jurium cautione, ac solemnitate uti debeant, ne observari
debeat for-
ma? nimirum ut justa renunciationis causa præcedat, ejusdemque
cognitio, ac judicis tandem decretum, sequatur? Quidni? In eo-
dem enim, respectu futuræ successione, versantur minores
præjudicio, ac in ipsa rerum suarum alienatione, præsertim
cum renunciatio species alienationis audiat, hinc si juri in feu-
do succedendi, quod reale, radicatum, & præsentaneum est,
mortuoque vasallo, possessore, statim actu secundo successione
infert, renunciant, idem facere videntur, ac si ipsum feudum
repudient. Unam enim relatorum, & correlatorum esse na-
turam, & sententiam, tralatitium habetur. Horum itaque re-
quisitorum, & formæ hujus a tutore, vel curatore ratione non
habita, minori revocationem, ac rei vindicationem competere
nulli dubitamus. Addas, his, si placuerit, supra jam allegatas
causas.

§. X. Jam vero, quonam a Judice cognitio causæ insti-
tuenda, decretumque interponendum sit, disquiri meretur. Se-
cundum L. 6. ff. de reb. eorum, utrumque judex domicilii,
aut pro re nata rei sitæ, agit, & subministrat regulariter. Ve-
rum hæc in allodialium renunciatione, vel cessione, vel alie-
natione sunt disposita, quæ merito hoc in passu, ubi de feudi
speranda, eaque renuncianda, successione agitur, exulare puta-
mus. Quid enim judici domicilii, extraneo præsertim cum
feudo in alterius terris quæsito? cum ex Mand. Elect. d. anno
1691., & juramento vasallatico, Cod. Aug. P. I. p. 1982. nec
non sententia CARPZOVII L. VI. resp. 15. & Pr. For. 1. 3. n. 4.
ea in Saxonia obtineat observantia, ut etiam sine domicilio his
in terris simult. investiti forum fortiantur, ac intuitu causarum
feudalium ibidem judicentur, ergo rationi consentaneum sit,
& juri, eundem potius ejusdem causæ judicem esse debere, a
quo illa ipsa penitus pendet. HORN. l. c. c. 12. §. 30. Judex e-
nim ordinarius, quod feuda spectat, nullam habet jurisdic-
tionem, arg. L. fin. ff. de jurisd. GVTTIEREZ. L. 1. c. 16. n. 6. So-
lus quippe dominus, vel mediatas, hujusque loco immediatus,
jus in illis exercet. SCHRAD. P. X. Sect. 20. n. 94. Quæ o-
mnia eodem modo in rei sitæ judice procedunt, nisi dispicias,
an judex ille dominium feudale, annexamque jurisdictionem
habeat,

A quonam
Iudice cog-
nitio causæ fie-
ri, & decre-
tum interpo-
ni debeat?

in feudis
Schriftfalsfi-
cis.

habeat, vel an feuda, qualia nostris præprimis in terris, quod dicimus, Schriftfalsica, *Canzley* an vero Amtfalsica, *Amtes Lehn* eaque vel ab Electore Saxonico ipso, ejusdemque curia, vel ab ipsa præfectura recognoscenda, an tandem talia sint, quæ a possessoribus feudorum nobilium prudent. Priorum novisti quædam Curias Provincialibus, qua Jurisdictionem, reliqua soli Regimini Aulico subesse. Hæcvero Curiarum Jurisdictio lites tantum, & causas, quæ inter vasallum, & vasallum, & inter hunc, & dominum, & ita vice versa, agitantur, & disceptantur, concernit, non vero ea, quæ ab ipso domino, ejusdemque Curia feudali pendent, & vel expresse, vel tacite sunt reservata. Hinc cum investitura ipsa simultanea, nec non tutoris, & curatoris, hypothecæque constitutio, in alienationem consensus, cetera, non ab his, sed a Curia immediate petantur, v. O. S. P. R. T. 46. § 3. Ord. Cur. Prov. Witt. rubr. *Was vor das Hof Gericht ic. ibique das Lehn belangende ic.* HORN. c. 4. §. 44. c. l. §. 18. ZIEGL. ad O. P. S. t. 40., ergo merito concludimus, nostro etiam in casu causæ cognitionem, ob factam a tutore, & curatore renunciationem instituendam, nec non decretum renunciandi, non ab his, sed Curia Principis feudalis interponendum esse.

in feudis
Amtfalsicis.

§. XI. Nec aliam his de feudis sententiam, in eorum, & juris in istis quæsti, refutatione pronuntiamus, quæ Amtfalsicam qualitatem habent, ab ipso tamen principe recognoscuntur. Explicant hoc multis adducta HORNII l. c. §. 19. & c. 19. §. 2. CARPZOVII L. 6. resp. 30. LEYSERI de *Landsassau* §. 45. Præfectura enim jurisdictione tantum gaudet, nihil vero in ipsam feudi substantiam ipsi decernere licet. In aliis vero feudis, eorumque investitis, qui plenarie a præfectura pendent, rem procul dubio esse, lubentissime concedimus. Quod tandem feuda tertio, loco memorata, spectat, si dominus directus Jurisdictionem, annexam feudo, habet, arg. O. R. t. 2. §. 3. cognitionem causæ ab ipso institui, nec non decretum exhiberi posse, omnino statuimus, nihil deprehendentes, quod nostræ sententiæ remoram possit injicere. Sin minus, neque ad Curias Provinciales, aut præfecturas, sed ad ipsam immediate Curiam, ex rationibus jamjam memoratis, & quia, ut Dominus immediate superior, consideratur, ita tamen, ut illius, ceu domini directi mediati, & proximi, arg. P. S. O. t. 46. §. *Würde ic.* non excludatur consensus,

in feudis

senſus, DN. DE BERGER. *Oec. Jur. L. 2. t. 5. p. 528.* HORN. *c. 19. §. 4.* recurrendum eſſe cenſemus. Totius interim noſtræ adfectionis veritatem, Mand. Torg. §. ult. *da aber auch die Unmündigen / ſuffulcimus*, ſi enim in caſu neceſſariæ renunciacionis Seren. Legislator a tutore, & curatore, *zurörderſt in alle Wege wiſers / als des Lehns Herrns* conſens, und decret &c. requiratur, multo magis illa eadem, in voluntaria, & ſpontanea hujus juris renunciacione, ab his inſtituenda, ſolemnitatis, & formæ generæ erunt adhibenda, & obſervanda.

§. XII. His vero tricis obviam iri poſſe putant, ſi minor, uti in omni contractu, ita præſertim in noſtra renunciacione, jurejurando, coque corporali, & hæc præſtito ſeſe obſtringat, per Auth. C. ſi adv. vend. COVAR. *in c. 2. de paſſ. in lto. Po. 3. §. 1. J. DAVTH. cod. n. 61. DALLIN. c. 5. n. 7.* Juramentum enim ætatis, omniſque ſolemnitatis defectum ſupplet, arg. L. 3. C. ſi min. ſe maj. & facit, ut pro majore minor habeatur. CRAVETT. *conf. 142. n. 27. Deci. Conf. 403. ZASIVS add. Anſm. 33. BÖER. dec. 63.* ita ut nullus reſtitutioni locus relinquatur, TREVTL. *Diſp. Vol. 1. dec. 21. th. 2. L. 6. BORELL. T. 1. Dec. t. 60. n. 5. DN. DE WERNHER. Obſ. P. 11. obſ. 415.* licet non de eo, cui renunciatur, jure, ſed certioratus, GABR. ROMAN. *L. 2. de jurej. concl. 3. GIPHAN. conf. 5. p. 146. OLDEND. ex. 19.*, quamquam meliori fundamento diſſentiant, GAIL. *L. 2. obſ. 41. TIRACQV. in L. ſi nunquam n. 98. C. de rev. don. JOH. DAVTH. l. c. n. 76.*, modo dolo adverſarii id omne non fuerit effectum. PAUL. PIC. PAPIENS. *T. 1. fol. 100. BÖER. Conf. 30. n. 12. JO. MAVRIT. Tr. de reſt. in int. c. 115.* Habet enim jurejurandum generalis & ſpecialis renunciacionis hoc in caſu virtutem, & efficaciam, ALEX. *conf. 27. n. 7. V. I. ROMAN. L. 2. de jur. concl. 4. GIPHAN. l. c. MASCARD. V. 3. c. 1261. n. 53. WESENB. conf. 52. n. 24.* Verum ad quamne formam illud ipſum nullo modo trahi queat, ego putarem. Cum enim ad internam nullo modo trahi queat, externam vero plane tollat, non video, quâ ratione illi adnumerari, quin potius pro actualiquo, extra negotium alias ſuperveniente, haberi poſſit.

§. XIII. Quæ melioris probationis gratia adhibetur forma, vel præſentia illorum, quorum in favorem renunciatur, vel ſcripturâ, non nunquam etiam inſinuatione judiciali abſolvi ſolet. Si præſentes ſunt ſic dicti renunciatarii, bene ſeſe res habet; Sin minus nihil inde præjudicii capient, cum vel Notarius, vel procurator præſentia

Si minor jurato renunciet ſuo juri ſimult. ad quam formam illa referatur renunc.?

An præſentia renunciatariorum pro forma requiratur?

cialiter instructus pro ipso absente, ipsi renunciacioni interesse, & factam acceptationem ratihabere quali, & repetere, imo si pactum præcesserit illam acceptare queat. JO. DAVTH. *l. c. n. 102.* SICHARD. *de matr. Conf. g. n. 50.* SCHILT. *l. c. p. 395.* Scripturam vero eo certius, ac tutius exposcunt, KNIPSCH. *l. c. c. 6. n. 244.* J. DAVTH. *l. c. n. 36.* Et ad *L. ult. C. de pact.*, quam plerumque, *einen Verzichtes-Brief* appellare solent, V. SPRINGSFELD *de spanag. c. 12. n. 61.* quoniam partim facta renunciatio, & hujus acceptatio, partim, ubi id fuerit necesse, adhibita juris renunciati certioratio, quæ facti est, & non præsumitur, ergo probari debet, JASON *in Auth. Sacramenta n. 59.* GI-PHAN. *conf. 5. p. 143.*, inde eo melius deduci ac fortius urgeri queant. *rr. commendatum habemus*, aliquid dandum esse, hoc loco putem, si scilicet hi, in quorum favorem renunciatur, præter instrumentum renunciativum, Notarium, & testes aliquot adhibeant, & ille præsertim in subscriptione, se præsentem, & audientem, ipsam renunciacionem, & pro circumstantiarum gravitate, certiorationem, & cetera facta, & subsequuta esse, testetur. Insinuationem vero eo præprimis casu necessariam censent, si quid pro ipsa renunciacione pretii intercesserit, vel si Juri sim. inv., ad summam pecuniæ certam aestimato, vel parti pecuniæ feudali, vulgo, *dem Lehn-Stamm*, renunciatum fuerit. Cum enim hæc renunc. species donationis sit, hæc vero 500. solidos excedens, insinuatione opus habeat, licet tantum aestimata sit, eandem de illa conclusionem, quam de donatione faciunt, ROMAN. *Com. Concl. L. 3. concl. 1. n. 84.* KELLENB. *qv. 6. n. 4.* si vero jurata fuerit, licet immodica, non illa opus esse docent, BALD. *in L. 19. C. de S. S. Eccl. SALYC. in L. 38. n. 8. C. de don. eamque opinionem, docendo, consulendo, ac judicando, receptam, testantur GAIL. L. 2. obs. 39. n. 27.* GVID. P. AP. *Dec. 350. n. 5.* KELLENB. *qv. 6. in fin.*

S E C T. V.

DE

JVRIS SIMVLTANEI RENVNCIATI EFFECTIBVS.

§. I.

Effectus renunc. I. in genere.

TRansimus jam ad sistendos effectus, quos hæc nostra gignere, atque producere solet renunciatio. Horum in genere unus est, quod is, qui semel huic suo juri simultaneo valedixit, pro *investitio* amplius non habeatur. Renuncians enim jus suum perdit,

dit, & ad illum, cui renunciatur, transfert, arg. §. si itaque. J. DE BON. poss. L. 26. C. de adm. tut. MATTH. de *afflict. in Const. Imp. Frid. de Jur. Protim. §. 102. hæc lex. n. 44.* DALLN. c. 18. n. 1. 2. Alter, quod femina præsertim, si ita in simultanea investitura comprehendatur, ut demum deficientibus masculis succedat, quod regulariter, CARPZ. P. III. *Const. 28. def. 13.*, & huic suo juri renunciet, exclusionem] successione jam constitutæ, perpetuam reddat. Cum renunciatio, quæ pura est, & in rem, perpetuam habeat exclusionem L. f. C. de abst. hæc. ALEX. *conf. 20. n. 16. V. 1.* CVRT. *Sen. Conf. 45. Col. IX.* MANT. *Conf. 333. V. 1.* Quod vero meliore omnino Jure, ac fundamento, si etiam generaliter renunciet, negat STRUV. *obs. feud. ad c. 9. Synr. J. F. §. 10. v. pl.* KELLENBENZ. *qv. 6.* Quia exclusio hominis plus operari non debet, quam legis, cum major vis, ac potestas hujus sit, quam illius, GAIL. L. 2. *obs. 78. n. 4.* MARANTH. *de Ord. Jud. P. 4. dist. 16. n. 69.* BVRS. *conf. 115. n. 2. V. 1.* ergo quoque filia, ob masculos exclusa, renunciatione non in perpetuum feudo privatur, sed illis deficientibus regressum habet. ISERN. c. 1. n. 1. f. *tit. quemadm. feudal. ad fil. pert.*

II, in femina.

§. II. Tertius, quod ipsa renunciatio declaret, jus renunciatum antea competiisse renuncianti, DALLNER. c. 19. n. 11. Est enim quædam privatio, quæ habitum præsupponit. MENOCH. *cons. 658. n. 1.* PRÜCKM. *cons. 44.* Quartus, quod actiones omnes, tam petitoria, quam possessoria ex parte renunciantis corruant, & ipse illas intendendo, exceptione factæ renunciationis, pacti, transactionis, & quæ sunt genus alia, repelli possit, SWENDEND. *in summ. abt. for. c. 2. m. 12. §. 11.* Expediti enim Juris est, quod renuncianti, Juris semel renunciati regressus, repetitiove non detur L. 14. ff. de Aed. Edict. ENENCKEL. L. 3. c. 16. n. 35. MYNSING. *Resp. 1. n. 38.* SCHRAD. P. 10. S. 9. n. 201. DALLN. c. 19. n. 3.

III,

IV.

§. III. Hæc in genere de effectibus nostri renunciati Juris, qui tamen ultra renunciantis & renunciatarii intentionem non extendi debent, quoniam agentium actus, ultra, aut præter eorum voluntatem, & mentem non operantur. WESENB. *cons. 74. n. 63.* EVERARD. *cons. 19. n. 50. L. 3.* MENOCH. *cons. 1. n. 223.* Ex his jam facili opera colliges, quid effectuum, renunciationibus supra Sect. II. allegatis, conditionali puta, reservativæ, & tacitæ, sit adscribendum. Renunciatio itaque sub conditione promissæ, aut contemplatione alicujus rei factæ, nullus prius datur effectus, quam si conditio evenire solet.

quousque procedat effectus renunc.

in specie in conditionali.

DECIAN. *V. 2. Rp. 36. n. 1.* GOMEZ. *resol. T. 1. c. n. n. 52.* DALLNER. *c. 3. n. 69.* Vel si demum in certa conditionis eventum sit facta, hac existente, ulterius non valet. Cessante enim renunciacionis causa, cessat simul ejus effectus. Renunciatio enim a causa declaratur. MYNSING. *Rp. 92. n. 19.* SCHRAD. *P. 10. Sect. 9. n. 207.* TIRAQV. *tr. cit. de cess. caus. P. 1. n. 94.* Quod idem de reservatione in illa adhibita prædicaveris. Causa enim limitata, & restricta, eundem limitatum, & restrictum; producit effectum, arg. L. 2. ff. de his, quæ in tert. L. 16. d. A. R. D. SCHRAD. *L. c. n. 208.* In tacita vero tam diu durat effectus, quam diu non per factum aliquod contrarium, alia, quam renunciacionis huc dum tacita voluntas exprimitur. Expressi enim & taciti sicut eadem est virtus, & effectus idem, L. cum quid. ff. si cert. pet. GALL. *L. 1. obs. 16. n. 5. L. 2. obs. 30. n. 2.* MASVET. *pract. for. tit. de jure. & ult. vol. n. 51.* ita expressum facit cessare tacitum; arg. L. 39. §. 1. ff. de Vulg. & pup. subst. GIPHAN. *Conf. p. p. 245. Ed. SCHULT.*

in Reservati-
va?

in tacita.

SECT. VI.

DE

MODIS TOLLENDI, ET REVOCANDI JUR. SIMVL. RENVNCIATIONEM.

§. I.

VEL renunciatio hujus nostri Juris ab una tantum, vel per modum pacti, aut alius conventionis, ab utraque parte facta, tollitur, & revocatur. Priori casu, si nimirum illa a sola renunciantis voluntate pendet, re adhuc integra, puta, cum vel illa nondum rite facta, vel per acceptionem aliove modo jus alteri sit quaesitum, eadem sola renunciantis voluntate, & declaratione contraria, JOH. BOLOGNET. *in L. postquam n. 1. C. de pacti. BORELL. cons. 14. n. 9.* WESENB. *Comm. ad ff. 1. mand. n. 9.* posteriori vero, uti tam renunciantis, quam renunciatarii consensu contrahitur, ita contraria utriusque voluntate dissolvitur. L. 5. pr. C. d. O. & A. L. 35. & 100. & 205. ff. d. R. J. MENOCH. *cons. 412. n. 49.* DECIAN. *resp. 39. n. 47. V. 2.* Renunciatio quippe duorum, pluriumve consensu fit, ergo horum dissensu revocatur, DALLNER. *c. 20. n. 10.* Et nihil ad rem facit, quod juramentum renunciacioni nostræ adcesserit; Cum enim illud in solius accipientis favorem sit adjectum, hac remissa, illud ipsum quoque remittitur. GALERAT. *tr. de ren. Cent. B. ren. 38. n. 3. 4.* CARPZ. *P. II. c. 36. n. 7.* Sequitur quippe naturam sui principalis actus. Non ultra terminos

a solo renun-
ciantie quo-
modo revo-
cetur renun-
cetur.

quomodo ab
utroque, re-
nunciante, &
renunciata-
rio.

minos tamen hæc adferre sunt extendenda, puta si frater, in fratrum favorem huic suo juri renunciaverit, & horum unus factam sibi renunciationem, prædicto modo, tollat, & revocet, jus ideo ceterorum, ceu tertiorum, per illam revocationem non infringitur, ratio: pacti enim & renunciationis ea est natura, ut nemini injuriam faciat, nec tertii jus lædat, sed salvum illud, integrumque relinquat. GAIL. L. 2. *obs. 58. n. 4.* MYNSING. *Cent. 2. obs. 7. f.* DALLNER, *c. 4. n. 36. o. 5. n. 4.*

an hæc revocatio tertio noccat?

§. II. Quid si huic fratri, renunciationem jam revocanti, absentibus ceteris una illa fuerit facta, & nomine horum ab illo acceptata, an simul corruat? Exposuit hanc materiam, qua ratione alteri per alterum obligatio adquiri possit, solidissima aliqua observatione DN. DE WERNHER *P. 1. obs. 182.* Omne negotium brevissimis eo redit: aut renunciarii ceteri, de hoc renunciationis facto certiorati, jam consenserunt, adceptionemque a fratre factam, ratihabuerunt, aut non? Priori casu, licet frater renunciaret rursus, sibi, & ceteris factæ renunciationi, jus hoc ceterorum, jam quæsitum, non evertet. Posteriori vero omnino, si nimirum tempore intermedio, donec ceteri de negotio resciverunt, & illud acceptaverunt, vel ratihabuerunt, pacificentes a conventionem resiliant, & acceptans frater jus suum renunciantem remittat, inutilis erit tunc horum ratihabito, neque jus aliquid ex facta, & revocata renunciatione, allegare poterunt.

quatenus videretur renunc. uni, ceteris absentibus facta, & ab hoc remissa?

§. III. Potest etiam Juris nostri renunciatio per solum renunciatarium, vel actu aliquo expresso, vel tacito tolli, ac revocari. Prius fundatur in regula: quod etiam juri, per modum pacti quæsito quis renunciare queat. JOH. FRID. BALB. *ir. de præsc. P. V. qu. 6. n. 5.* DALLNER. *l. c. n. 8.* Posterius vero, testante H. PISTOR. *P. IV. qu. 6. n. 36. 37.*, ex variis conjecturis colligitur, partim si frater, cujus in gratiam hocce nostrum jus refutatum fuit, successione, per mortem vasalli possessoris ad ipsum devoluta, renuncianti, renunciatam partem occupanti, non contradicit, sed illum quiete feudi possessionem simul adprehendere sinit: partim, si instrumentum super facta renunciatione conscriptum, vel renuncianti remiserit, vel laceraverit, vel, quod videre licuit, ipsum renunciationis actum, & expressa ejusdem verba deleverit, v. DN. DE WERNHER *Obs. P. IX. obs. 27.*, & alia. His enim factis declarat, se animum mutasse, & ipsam renunciationem remisisse.

quomodo per renunciatarium tollatur, & revocetur renunc.

§. IV. Præterea nostri juris renunciatio tollitur ac revocatur, si agnatus, in cujus illa facta est favorem, fato fungitur. Mors enim, ex Horatiano illo, ultima rerum linea audit. His itaque, quibus renunciatum

morte tollitur renunc.

an nepotes,
renunciarii
renunciatio-
ne, hoc mor-
tuo, fruun-
tur?

nunciatum est, deficientibus, Jus renunciatum reconvalescit, arg. L. 24. C. de pact. Capias hoc vero velim, si nullis liberis, vel nepotibus masculis relictis, renunciarii decesserint. BVRG. *cons. 13. n. 4. V. I.* BART. in L. *Liberorum n. 12. V. 5.* Hi enim soli etiam per verba, *Erben/Leibes/Erben/* stylo Jur. Feud. consveto intelliguntur, J. F. 17. 26. 34. 2. F. 18. 20. 26., etiam si in literis investiturarum hoc nomine veniant. GAIL. L. 2. *obs. 154.* WVRMSER. *de feud. improb. P. 3. Sect. 5.* SCHRAD. P. 2. c. 3. n. 31. DN. DE WERNHER *Obs. P. 11. obs. 490. n. 4.* Et quod hac parte, quod supra demonstravimus, nepotes, licet regulariter sub appellatione filiorum, & hæredum non comprehendantur, JASON. in L. *Gallus. §. instituens n. 24. ff. de Lib. & posth.* attendi debeant, extra dubium esse puto, cum mens hic contrahentium præ cæteris spectanda sit, quæ justa interpretatione nepotes, expresse licet non nominatos, sub filiis complectitur L. 84. & 101. ff. de R. S. ALEXAND. V. 3. *concl. 26.* KELLENB. *qu. 39. n. 4.* accedit, quod pacta regulariter pro realibus habeantur L. 22. & 40. pr. ff. de pact. L. 9. ff. de prob. BRUNNEM. *ad L. 13. C. de contr. stip. & cum pacifcente non commoriantur, sed in successorem, tam universalem, quam singularem L. 52. §. 1. & L. 17. ff. de pact., transeant. Hæres enim in omne jus, quod defunctus habuit, succedit, L. 62. ff. de R. J. L. 19. de V. S. Si vero nulli extent, per se dicta patent, nec interest, an ante, vel post renunciarium decesserint. AVT. FAB. in C. L. 5. t. 9. d. 12.*

quomodo re-
nunc. condi-
tionalis, &
reservativæ
tollantur?

§. V. Eadem ratione, conditionis resolutivæ, & reservativæ existentia, nostrum jus revocatur. Conditione enim cessante ipsa dispositio cessat. BARTOL. in L. 2. §. *f. de cond. & dem.* Jus quippe, quod hætenus ex obligatione conditionali transmissum quidem, non tamen penitus extinctum, dormit, & in suspensio fuit, rursus reviviscit, MYNSING. *Rp. 97. n. 12.* KELLENB. *qu. 22.,* ergo ad tempus contractus retrahitur, & eo loco habetur, ac si nunquam facta sit renunciatio. Obligationes enim ex conventionem cum legem accipiant, secundum eam sunt determinandæ. ALEXAND. V. 3. *concl. 107. n. 6.* LAVR. DE PINV *Cons. 38.* Hinc conditio quidem sive tacita, sive expressa fuerit, dispositioni principali est connexa, ut actum omnino efficiat individuum, semperque cum illa operetur, interim tamen ea ejus est natura, ut actum suspendat tantum, & finito negotio corruat. In hac enim nostri Juris renunciatio, cum adposita conditio, & reservativa essentiam rei dent, & quasi principium, & pars omnino potissima dicantur, adeo ut causa finalis, conditio, & forma, in unam,

nam, eandemque quasi cooperationem coincidunt, sequitur uno cessante, statim omnia tria cessare, TIRAQV. *tr. cit. p. I. LIMN. I. n. 60.* WESENB. *cons. 16. n. 9.* KELLENB. *qu. 20. n. 4.* Renunciantes enim hoc agunt, ut per illam renunciationem successio quidem p̄petua in familia renunciatarii censeatur, hac vero extincta, ex conventione reservatoria ipsis, suisque hæredibus jus ad renunciata revertendi rursus enascatur, vid. *diff. alleg. FROMMAN, de exist. cond. pact. ren. her. reserv.* Dico vero notanter, suisque hæredibus, licet renuncians, conditione, & reservatione nondum resoluta, moriatur; Cum partim conventiones, æque ac renunciations regulariter pro realibus habeantur, L. 8. ff. de pign. act., partim obligationes, etiam conditionales tam active, quam passive in hæredes transeant, §. ex conditionalis J. de V. O. L. 57. ff. eod. GAIL. L. 2. obs. 2. n. Roman. cons. 247., CRAVETT. *cons. 127. n. 12. V. 1.* Jus enim renunciantis non penitus est extinctum, sed suspensum, tantum, quod ad transmissionem ad hæredes sufficit arg. L. 7. §. 1. ff. d. A. & O. MYNSING, *resp. 97. n. 12.* KELLENB. *qu. 22.*

§. VI. Tandem quoque nostri Juris renunciatio revocatur, & tollitur, si scilicet an renunciatio vi, metu, doloque fuerit extorta. Cum enim renunciatio spontanea Juris sui refutatio vi & metu dicatur ROB. MARANT. c. 48. n. 1. 2. ff. hinc contraria consensus abesse debent. Sicut enim liber & voluntarius consensus bonæ fidei contractuum efficiens tolli & revocari possit? causa est; ita e diverso vis, & metus contrarius, & pugnans eorundem est modus, quo illi invicem dissolvuntur, L. 116. ff. de R. J. ROL. a VALL. V. I. cons. 95. n. 31. FORT. GARZ. *tr. cit. n. 406. §. 434.* Nec prætor ratum habet, quod ita gestam est, L. 1. ff. quod met. BÆR. *cons. 110. n. 38.* HEIG. *Comm. Inst. I. Except. in princ. n. 2.* modo metus sit justus, & vis talis, quæ metum incutit, & in constantem hominem cadere potest GAIL. L. 2. obs. 146. DALLNER. c. l. n. 44. Nihil operatur quoque hæc renunciatio, juramento licet corroborata. Juramentum enim, quid si jure non esse debet iniquitatis vinculum, hinc naturam actus sui principalis sequitur, jurandum accesserit? & Jur. Civ. nullo Prætoris auxilio indiget, Jure vero Canon. & nostro Saxonico absolute, & relaxatione tollitur §. 7. DAVTH. d. l. n. 46. TREVTLER. c. l. V. I. d. II. th. 4. DALLNER. l. c. n. 42. CARPZ. ad Const. P. II. cons. 35. def. 3. Eodem an illa, quæ dolo elicitæ recidit renunciatio, ratio: quia dolo deceptus non consentit l. 9. §. 2. ff. de Trans. WESENB. *Cons. 23. n. 4.* BOCER. *Class. disp. I. d. 3. th. 5.* licet. & juramento firmata? id jurato fecerit, quia ob consensus defectum nec in ordine ad Deum, nec ad hominem obligatio ex tali juramento oritur, sed ipso jure nulla est promissio. CARPZ. P. II. c. 34. d. 9. 1. 3. GIPHAN. c. l. cons. 2. Reliqui tollendi ac revocandi, renunciationem nostram modi, facili opera tam ex se, quam casuum existentia, patent.

§. VII. Ne vero nobis objiciatur, hæc asserta, renunciantem simul tance investitum ad justum redire posse renunciatum, & illa §. 1. Sect. V. quibus nimium, illuxa, facta juris sui renunciatione, non amplius pro investito haberi, hujus Sect. diximus, inter se pugnare, paucissimis omnem negotium componemus. Vtrumque suo cum §. 1. d. 2. arg. tale, etiam atque etiam vides, si distinguere tibi placuerit, renunciantem Sect. V. non

non intuitu domini directi, & feudi, sed eorum, quorum in favorem renunciat, pro investito non amplius esse reputandum. Renunciatio enim per se jus semel in feudo nactum, haud tollit, sed respectu renunciatarii quasi fugit, tandem renunciantem non adesse, quandiu ipse, ejusque haeredes renunciatarium feudi partem possident, aut successionem in illo sperant. Ex his ergo constat, manere renunciatarium quasi vasallum domini, eique ad ea omnia esse obstrictum, quae leges, & observantiae feudales a vasallo, alias, & simultanee investito exposcere solent. Nimirum ut tempore, & more legitimo, debitoque, in mutati domini, vel vasalli casu, renovationem investiturae suae decenter expectet, & ita, nostris praeripimus in terris, ubi, vi Const. Elect. 45. P. II. Mand. Torgav. & Mand. Elect. d. anno 1691, ceterorum, nulla alia in feudis successio admittitur, quam quae per conjunctam, quam vocare astant, manum, aut si majoris simultaneam investituram, eamque suo tempore, & modo renovatam, queritur, serenissimo domino feudali, ejusdemque Constitutionibus feudilibus satisfaciatur, nisi successione, quacunque ratione renunciata, olim profusus excidere velit. Et ita vix putamus, aliquam dubitationis aleam hac in parte a nobis esse relictam.

SECT. VII.

DE

ACTIONIBVS, ET EXCEPTIONIBVS EX JVRIS
SIM. INVEST. RENVNCIATIONE RE-
SVLTANTIBVS.

§. I.

Actiones tandem ex hac nostra renunciacione resultant, pariter ac exceptiones, tam renunciarii, quam renunciatario competentes, aggredimur. Quae illi dantur, vel ex ipso renunciatarii pacto, ac promissione, vel citra hanc ex adpositis conditionibus, reservationibus, aliisque descendunt. In prioribus, an vel pretium intercesserit, an aliud quid praestandum, necessario inquire; si illud, renunciatus vel condicione ex moribus, vel actione V. ex contractu innominato, facio ut des, vel quae, cum eadem coincidit, actione in factum, L. 6. ff. C. de trans. *STRYK do V. AH. S. I. m. 7. §. 5.* experietur, ad id, quod alter dandum promisit, ut sua ex parte impleat. Obiis forsan, L. 5. §. 3. ff. de P. V. caveri, non hac actione, ut pote Civili, L. 7. §. 2. ff. de pact. L. 15. & 16. ff. de P. V., sed doli subsidiaria agendum esse. Verum huic statim L. 5. ff. eod. opponimus, qua contrarium expresse asseritur. Et ut has contradictiones tollamus, cum *STRYK. c. 1. §. 14.* distinguiamus, an ex facto renunciario in alterum, qui se ad dandum obligavit, aliqua redundaverit utilitas, nec ne: illo casu, ordinaria actio ad id quod promissum est, hoc vero subsidiaria instituetur. v. *FRANTZK. ad ff. r. d. d. P. V. n. 48.* jam vero in negotio nostro vides, quod omnino agnatus, seu proximus, seu remotus, cujus in favorem juri simultaneo est renunciatarium, singulare atque eximium capiat commodum, cum vel patrem, ad ipsam alias non delatam, lucretur, vel feudo proxime succedat, qui per remotiorem gradum diutius forsitan, imo in aevum, fuisset exclusus.

an emt. vend.
actio potius
sit instituen-
da?

§. II. Dices praeterea, actionem emti venditi potius esse instituemam? Respondemus, inspicienda esse hic potissimum pacti, & contractus verba, si enim uterque convenerit, ut jus nostrum reuera vendatur, ematur; v. g. *Es verkauft dies*
mit

mit N. N. sein an dem Lehn-Guth u. Kraft der Mitbelehnung habendes Recht und Antheil, seinem mitbelehnten Bruder, oder Wette um 1000. Thlr. u. nos utique consentientes habes; Sin vero hæc non sint acta, sed certi saltem pretii, in compensationem quasi, promissio intervenerit, v. c. Er verspreche hiermit, oder er wolle seiner Mit-Belehnung renunciret haben, und die von seinem Bruder, oder Wette dafür versprochene 1000. Thlr. welche er acceptiret, erwartet, tunc non emtio venditio, sed noster revera, quæ adduximus contractus celebratur, & ex hoc, non illo, agi posse videtur.

§. III. Queritur hoc loco, an renunciatio facta iamjam renunciatione, an renunciatione causa data, causa non secuta, uti queat? Equidem videtur in omni contractu illum valide non esse obligatum, cui nihil reapse datum est; cum hic non causa data causa conventio, & consensus, sed si ab una parte illa rei datio, vel facti præstatio sec. uti queat intercedit, obligationem pariat, ergo huic penitendi, & rem, aut factum repetendi, & rescindendi, & licentiam salvam manere L. 3. §. 1. L. 7. pr. de Cond. caus. dat. quod & hodie ita sese habere affirmat, CARPZ. P. II. c. 33. d. 23. Aff. putarem, cum sane factum infectum fieri nequit, conditionem, i. repetitionem facti per rerum naturam institui non posse, v. LVD. DOV. Doctr. Pand. L. 12. l. 4. §. 3. hinc melius loco facti interesse, quanti scilicet mea non fecisse, & non renunciatio, interit, esse condicendum, FRANTZK. d. l. n. 47. STRYCK. d. l. §. 15.

§. IV. Eadem actio, & conditio in reliqua renunciatione, ubi vicissim aliquod præstandum factum promittitur, locum sibi vindicabunt. Si nondum illa fuerit facta, & alter agnatorum eam urgeat, sine dubio exceptione nondum secuti implementi repelli poterit. Hac vero iam peracta, si renunciatus possessionem partis in feudo renunciatae jam occupaverit, quid tunc consilii? Novimus quidem, renunciati ad iura renunciata non dari amplius regressum a L. 14. ff. de Aed. Ed. 70. VAVD. VAR. quest. L. 2. 90. §. ENENCKEL Priv. L. 3. 2. 16. 3. 35. sed jus suum in casu feudi perdere, & ad illum, cui renunciatur, transferre §. si quis itaque J. de bon. poss. iam occupat. MENOCH. conf. 16. n. 15. quod Sect. V. fusius exposuimus! Verum eodem tempore occurrit, partim renunciati, facta licet renunciatione, tam diu nondum valide esse obligatum, quamdiu nihil ipsi datum, præstitumque est L. 3. §. 1. ff. de Cond. caus. dat. STRYCK. c. l. §. 2. 3. partim, si & hæc non sufficiunt, ad ea habere regressum, quæ ex facto renunciatarum oriuntur. Renunciatio enim ea, quæ ex facto ejus, cui renunciatur, ortum habent, nunquam includit, ROL. & VALLÆ V. 1. conf. 95. n. 37. DECLAN. V. 3. Rp. 9. n. 54. ANCHER conf. 414. IOH. de ANAN. conf. 74. n. 2. ALCIAT. ref. 689. n. 4. etiamsi factum, ex quo casus non implementi exitit, esse iustum, CRAVETT. conf. 1. 95. n. 8. PARIS. conf. 40. n. 6. L. 1. MENOCH. conf. 1. n. 365. FETS. c. l. c. 7. §. 39. ergo sequi colliges, renunciatam vel actione utili rei vindicatoria, vel in eadem possessorio quorum bonorum adversus renunciatarum proprium, & illicite factam possessionem, & feudum occupantem, seu detentorem & malæ fidei possessorem uti posse, arg. 2. f. 8. & 6. SCHULT. c. 26. l. A. Quod enim hæc actiones, & remedia etiam in feudis applicari possunt, restantur late, SCHRAD. P. II. c. 3. n. 27. FRIDER. tit. 16. n. 38. ANTON. Disp. Feud. 13. 16. 5. aff. 6. SCHVLTZ. nes locum Syn. Feud. c. 12. n. 14. PHILIPP. Vs. Pract. Inst. L. 4. t. 15. 16. 3. HAHN. ad WE. in feudum SENB. Tit. de Interd. n. 8. SCHOBEL. Diss. XI. 16. 9. STRIV. c. 16. HORN. c. 24. §. habeant, 10. Formulas exhibent SIVENDEND. c. 11. de At. m. 2. ANTON. disp. cit. th. 3.

§. V. Quinque conditione renunciati adposita, & reservatione resoluta, nullum est Quæ dantur dubium, quin non cedem Civiles, & possessione actiones adversus agrarios, qui seu- in renunc.

condit. & re-
serv. resolu-
ta?
quæ in taci-
ta?

Actiones ren-
unciatarii
quales?

quid si re-
nuncians
feudum ren-
unc. facta
occupaverit?
an Interdi-
ctis retin. &
recup. poss.
& Canon. re-
dintegranda
uti queat re-
nunciatarius

Exception.
ejusd. adver-
sus renuncian-
tem.

adum ad renunciantem rursus delatum, inique detinent, vel occupant, institui que-
ant. Hi enim cum nullo prorsus mutentur jure, nullaque sustineantur exceptione,
detentorum utique, & malæ fidei possessorum, contra quos, & actione Publiciana
agi poterit, *HORN. c. 24. §. II.*, nomine veniunt. In tacita renunciatione, feudo
jam occupato a ceteris, eadem momenta, eademque actiones dabuntur, quibus ri-
te deductis, auctori simultaneo investito eadem beneficia ad adipiscendam feudi pos-
sessionem competent, quæ *O. R. S. l. 39. §. 4.* tali in casu præscripta leguntur.

§. VI. Renunciatio vice versa, cui vel promissio de renunciando hoc jure fa-
cta est, vel cum ipso pactum, & stipulario, aliudve quid præstandum intercessit, ead-
dem, quas negotium, mediande quo promissio facta, producit, conceduntur actio-
nes. Habebunt itaque locum hac in parte, vel conditio ex moribus, vel actio
ex stipulatu, imo P. V., quæ renunciationis promissorem ad id, quod stipulatus est,
impellere possunt, Pertinet & huc Ord. Sax. R. c. l. §. 2. 3. dispositio, virtute cujus
promissor, renunciacionem ut faciat, præceptis penalibus, imo carcere adigi debet,
vel ita, ut ne præstatione quidem ejus, quod interest, liberari debeat. Meliore quo-
que fundamento, si ipsi placerit renunciatio Condictionem supra allegatam, causa
data &c. instituit, quia hic datio vera intercessit, quam illa præsupponit, &
omnino cetera illius requisita concurrunt v. *LVDOF. l. c. §. 2.* imo si solum promi-
serit causam, & eo nomine cautionem dederit L. 4. C. de Cond. caus. dat. Præter has
insuper, si renuncians, non obstante facta renunciacione, feudi partem antea renun-
ciatam occupaverit, non Rei vindicatoria solum utilis, imo Publiciana, sed remedio

quoque Possessorio, quorum bonorum experietur.
§. VII. An etiam Interdicto retinenda, vel recuperanda Possessionis, aut reme-
dio ex Canone Redintegranda Caus. 3. qv. 1. ? Putatem vel non ? Novimus quidem
& simultanee investitum, & hoc loco renunciatarium, jure quodam cum possessore
communi vel ita gaudere, ut statim feudo aperto actu secundo succedat. Hæc vero
nondum ipsam expediunt, & involvunt possessionem, sed hæc facti est, *STRYCK. c.*
l. f. 2. m. 2. §. 1. ergo feudo aperto apprehendenda *HORN. c. 12. §. 30.* Cum non animo
solum, sed corpore simul acquiri dicatur §. 7. J. de Interd. L. 3. §. 1. ff. b. t. L. 1. §. 3.
& 4. ff. de A. P., licet animo solum retineri queat, §. c. J. 25. §. 1. ff. cod. *HOPP.*
Exam. Inst. l. 4. t. 15. §. 34. & 37. Jam si renunciatarius nostro in casu actu non-
dum corporali occupavit partem feudi, ex renunciacione ad ipsum delatum, hæc re-
mediis adversus renunciantem vix uti poterit, & ita M. Mart. 1658. Scabini Lipsien-
ses interrogati responderunt: das Remed. aber ex Can. Redintegranda, weil das
streitige Feud-Cuth Sempronius in wirtsch. Dinstz niemahls bekommen, ist derselbe an-
zustellen nicht berechtigt, v. *STRYCK, obf. Feud. ad c. 16. Synr. 7. F. p. 102.* secus, si vel
possessionem arripuerit, tunc his non solum remediis gaudebit, sed in super etiam re-
nunciacionem, adversus ipsum experientem, exceptionibus, renunciacionis, pacti
transacionis, cessionis, & quæ sunt alia, a fo. illicite repellit.

Et hæc sunt, quæ Speciminis Inauguralis loco de renunciacione nostri ex simul-
t. inv. quæstii Juris exponenda & adferenda in nos summissis. Faremur, materiæ hujus
campum adeo latum esse, & diffusum, ut ulterius exspatiari, multis que aliis, non in-
jucundis thesauris hæc illustrari potuissimus. Verum spatii paginarum, quæ præter
spem, & opinionem nimis inter elaborandum excreverunt, iniquis certe exclusi, hic
quidem inviri subsistere, & solum abrumperere cogimur, persuasi tamen, nos ea, quæ
hoc in puncto citu, & lectu necessaria videbantur, in compendio, quantum pro exi-
guo ingenti modulo fieri poterat, exhibuisse, sectorem humanissime rogantes, ut
talia qualia nostra meditata, atque asserta æqui bonique consulere, nosque
suo favore, & in posterum complecti velit.

Wittenberg, Diss., 1730 A-K

f

TA → OL

nur 14. Stk. bisher verknüpft

DISSERTATIO INAUGVRALIS IVRIDICA
DE
**RENVNCIATIONE
I VRIS**
EX SIMVLTANEA INVESTITVRA
QVAESITI

1643
340
21
1730 17

QVAM
CONSENSV AC DECRETO
MAGNIFICI ICTORVM ORDINIS
IN ACADEMIA VITEMBERGENSI
PRAESIDE

JO. GODOFR. KRAVSIO ICTO

INSTIT. P. P. CVRIAE PROVINC. SCABIN. ET FACVLT. IVRID. VITEMB.
IVDICII ITEM PROV. INFER. LVSAT. ASSESSORE DIGNISSIMO

PATRONO SVO DEVOTE COLENDO

PRO LICENTIA

**SVM MOS IN VTROQVE I VRE HONORES
AC PRIVILEGIA RITE CAPESSENDI**

AD DIEM XXVII. OCTOBRIS MDCCXXX.

IN AVDITORIO MAJORI

HORIS ANTE ET POST MERIDIEM CONSUVETIS
PVB LICO ERVDITORVM EXAMINI

SUBMITTIT
AVCTOR

CAROLVS GODOFREDVS ENGELSCHALL

J. V. CAND. REGIO-ELECTORALI CAMERAE A COMMISSIONIBVS
P. T. ACTVARIVS.

VITEMBERGAE, STANNO SCHLOMACHIANO.